

สุข สาม วัน

Three
Days
of
Happiness

เรื่อง
สีการ์ มิอากิ
แปล
กษมพรรณ สารนະ

PHOENIX

MIKKAKAN NO KOUFUKU
©SUGARU MIAKI 2013
First published in Japan in 2013 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

โลโก้ในเวล ลำดับที่ 101

สุข สาม วัน

Three Days of Happiness

เรื่อง: สึการุ มือกากิ
แปล: กษมพรพรณ ฮารุนะ

MIKKAKAN NO KOUFUKU

©SUGARU MIAKI 2013

First published in Japan in 2013 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดิสก์วีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริงแต่อย่างใด

ISBN 978-616-464-133-4

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2562

ที่ปรึกษา: อุซึนีย์ วิรัตกพันธ์

หัวหน้าทีมบริหารฝ่ายปฏิบัติการ: ทาโร อิวาซากิ

บรรณาธิการ: ศิริพันธ์ เจนตระกูลเลิศ

ศิลปกรรม: พุฒิตา พุฒิสสมบัติ

พิสูจน์อักษร: วัชรชัย เจ้าพระยา

ฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ: กฤษณีย์ ตั้งประเสริฐสุข

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ **PHOENIX** ในเครือบริษัทคาโดคาเวะ อมรินทร์ จำกัด

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2434-0333 เว็บไซต์ www.phoenixnext.com

แยกสีและพิมพ์

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จنگลอนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

ราคา 275 บาท

หากหนังสือมีความผิดพลาด หน้าสลับ หน้าหาย หรือเกิดความชำรุดอื่นเนื่องมาจากการพิมพ์
สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ โทร. 0-2434-0333 หรือ **PHOENIX NEXT**

1

สัญญาในอีกสิบปีข้างหน้า

ตอนที่ได้อินเรื่องรับซื้ออายุขัย สิ่งที่ผมนึกถึงเป็นอย่างแรกก็คือ เรื่องในช่วงโมงเรียนวิชาจริยศึกษาสมัยชั้นประถม ตอนนั้นครูประจำชั้น ซึ่งเป็นหญิงวัยยี่สิบปลายได้ถามพวกเราในวัยสิบขวบที่ยังไร้เดียงสาว่า

“เอาละ ทุกคน ‘ชีวิตของมนุษย์’ ที่ว่ากันว่าเป็นสิ่งที่ไม่มียะไร มาแทนที่ได้ หรือบ้างก็ว่าเป็นสิ่งที่มีค่าเหนือสิ่งอื่นใดตามที่ครู ได้กล่าวไปแล้วนั้น ถ้าดีเป็นมูลค่าจริง ๆ พวกเธอคิดว่ามันจะมีราคา ประมาณเท่าไรกันจ๊ะ”

แล้วครูสาวก็แสดงท่าทีครุ่นคิดเล็กน้อย เธอคงจะคิดว่าวิธี ถามคำถามนั้นยังไม่ดีพอ จึงหันหลังให้กับนักเรียน ก่อนประจันหน้า กับกระดานดำแล้วนั่งเขียนไปประมาณยี่สิบวินาที โดยที่ในมือยังคง ถือชอล์กอยู่

ระหว่างนั้นพวกนักเรียนก็พยายามคิดคำตอบอย่างเอาจริง-เอาจัง เด็กส่วนใหญ่ชอบครูประจำชั้นที่ยังสาวและสวยคนนี้ ก็เลยอยากตอบอะไรที่ถูกใจครูเพื่อจะได้รับคำชม

เด็กดีคนหนึ่งยกมือขึ้นแล้วพูดว่า

“ในหนังสือที่ได้อ่านมาเมื่อเร็วๆ นี้เขียนไว้ว่า ค่าจ้างตลอดชีวิต ของมนุษย์เงินเดือนโดยเฉลี่ยคือประมาณสองร้อยถึงสามร้อยล้านเยน ดังนั้นสำหรับคนทั่วไป หนูคิดว่าน่าจะประมาณนั้นค่ะ”

ครึ่งหนึ่งของนักเรียนในห้องแสดงสีหน้าเหมือนจะประทับใจกับคำตอบนั้น ขณะที่อีกครึ่งกลับแสดงสีหน้าเบื่อหน่าย

เด็กนักเรียนเกือบทุกคนเกลียดเด็กดีคนนั้น

ครูประจำชั้นยิ้มเฟื่อนแล้วพูดพร้อมกับพยักหน้า “แน่นอนว่าเป็นเช่นนั้นจ้ะ”

“ถ้าเอาคำถามนี้ไปถามผู้ใหญ่ก็อาจจะได้รับคำตอบกลับมาแบบเดียวกันนี้ก็ได้อ ความคิดว่าค่าของคนคนหนึ่งคือจำนวนเงินที่คนคนนั้นสามารถหาได้ในตลอดชีวิตของเขา ก็ถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกคำตอบหนึ่ง แต่ในที่นี้ครูอยากจะให้พวกเธอทั้งความคิดแบบนั้นไปก่อน...นั่นสินะ ครูจะยกตัวอย่างเปรียบเทียบให้ดูแล้วกัน เป็นการเปรียบเทียบที่เข้าใจยากเหมือนเคยนะ”

ไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่ครูสาวเขียนบนกระดานดำด้วยชอล์กสีฟ้าจะมองว่าเป็นรูปคนหรือจะมองว่าเป็นหมากฝรั่งที่ติดแหมะอยู่บนพื้นถนนก็ได้เช่นกัน

แต่นั้นคือสิ่งที่เธอตั้งใจให้เป็นอย่างนั้น

“อะไรสักอย่างที่ไม่คุ้มเคย’ ตัวนี้มีเงินมากมายมหาศาล เสียวละ และ ‘อะไรสักอย่าง’ ก็หลงใหลอยากได้ การใช้ชีวิตแบบมนุษย์ มันเลยคิดจะขอซื้อชีวิตจากใครสักคน มีอยู่วันหนึ่งเธอบังเอิญเดินผ่านหน้าเจ้า ‘อะไรสักอย่าง’ นั้นเข้าไป แล้ว ‘อะไรสักอย่าง’ ก็ถามเธอว่า ‘นี่ ชีวิตของเธอที่กำลังจะเผชิญต่อจากนี้ ชายมันทั้งหมดมาให้ฉันได้มั้ย’”

เธอหยุดพูดไปครู่หนึ่ง

“ถ้าชายให้ไปแล้วจะเป็นยังไงต่อครับ” เด็กชายที่ดูท่าทางเป็นคนจริงจังคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม

“ก็คงจะตายละมัง” ครูตอบอย่างเรียบเฉย “ดังนั้นเธอเลย

ปฏิเสธคำชวนของ ‘อะไรสักอย่าง’ นั้นไป แต่ ‘อะไรสักอย่าง’ ก็ยังไม่ล้มเลิกแล้วถามต่อว่า ‘ถ้าอย่างนั้นขอครึ่งเดียวก็ได้ จากอายุที่เหลืออีกหกสิบปีของเธอ แบ่งขายให้ฉันสักสามสิบปีจะได้มีฉันต้องการมันมากจริง ๆ”

ผมซึ่งตอนนั้นกำลังเฝ้าค้างฟังอยู่คิดว่า “เข้าท่าดี” ถ้าแค่นั้นก็พอที่จะขายให้ได้ แม้ว่าจะมีขีดจำกัดก็ตาม ชีวิตแสนสั้นแต่ได้สนุกกับมันอย่างเต็มที่ ย่อมต้องดีกว่าชีวิตเรียบ ๆ แต่ได้อยู่อย่างยืนยาวอยู่แล้ว

“เอาละ ต่อไปนี่จะเป็นคำถามละนะ เจ้า ‘อะไรสักอย่าง’ ที่หลงใหลการใช้ชีวิตแบบมนุษย์ตัวนี้ จะให้ราคาอายุที่เหลือของเธอต่อหนึ่งปีเป็นเงินจำนวนเท่าไร...บอกไว้ก่อนนะว่าไม่มีเฉลยที่ถูกต้องหรอก ครูแค่อยากรู้ว่าพวกเธอจะคิดและตอบกันมาว่าอย่างไรเท่านั้นเอง เอ้า ลองพูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็นกับเพื่อนที่นั่งข้าง ๆ คุณนะ”

ในห้องเรียนเริ่มเกิดเสียงจ้อแจ

แต่ผมไม่ได้มีส่วนร่วมกับการพูดคุยนั่น อันที่จริงแล้วคือผมไม่สามารถเข้าร่วมมันได้

เพราะผมเองก็เป็นคนที่เพื่อนในห้องไม่ชอบเหมือนกับแม่เด็กดีที่ยกเรื่องค่าจ้างตลอดชีวิตขึ้นมาตอบครูเมื่อครูนั่นเอง

ผมทำเป็นไม่สนใจการเสวนาแล้วรอให้เวลาผ่านไป

ผมได้ยินพวกที่นั่งข้างหน้าพูดกันว่า “ถ้าทั้งชีวิตคือสามร้อยล้านเยนละก็...”

ถ้าชีวิตพวกนั้นมีค่าสามร้อยล้านเยน ผมคิด

ตัวผมจะมีค่าสามพันล้านเยนก็คงไม่แปลก

ผมจำไม่ได้ว่าผลการพูดคุยสรุปออกมาว่าอย่างไร แต่ที่

แน่ ๆ คือมันเป็นการถกเถียงเข้าไปเข้ามาที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร
จริง ๆ แล้วเรื่องนี้ไม่ใช่หัวข้อง่าย ๆ ที่เด็กประถมจะรับมือได้ด้วยซ้ำ
ต่อให้เอาเด็ก ม.ปลายมานั่งรวมกัน ก็ยังน่าสงสัยเลยว่าพวกเขา
จะสามารถโต้เถียงกันแบบหวังผลได้หรือเปล่า

ผมจำได้เป็นอย่างดีว่ามีเด็กผู้หญิงที่อนาคตดูมืดมนคนหนึ่ง
ยื่นกรานความคิดของตัวเองที่ว่า “ชีวิตคนนั้นตัดสินด้วยราคาไม่ได้”
ผมคิดว่าถ้ามีสิทธิ์ในการใช้ชีวิตแบบเดียวกับเธอคนนี้ ก็แน่นอน
อยู่แล้วว่ามันจะไม่มีมูลค่าเลยสักแดงเดียว แต่มันอาจจะโดนเรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมการกำจัดเสียด้วยซ้ำ

ตัวตลกหัวดีที่น่าจะมีอยู่ในทุกห้องเรียนดูเหมือนจะคิด
คล้าย ๆ กับผม “แต่ถ้ามีสิทธิ์ในการใช้ชีวิตแบบเดียวกับฉันมาวางขาย
แค่สามร้อยเยนพวกเธอก็คงไม่จ่ายหรอก จริงมั้ย” เขาพูดให้
คนรอบข้างขบขัน ผมสนับสนุนความคิดนั้น แต่ก็รู้สึกหมั่นไส้ที่เขา
จริงจังสร้างความตลกแบบจิกกัดตัวเอง ทั้งที่เขารู้ตัวดีอยู่แล้วว่า
ตัวเองนั้นมีค่าสูงกว่าพวกที่ดูเป็นเด็กจริงจังเหล่านั้นเป็นไหน ๆ

ตอนนี้เองที่ครูประจำชั้นพูดขึ้นว่า “ไม่มีเฉลยที่ถูกต้อง”
แต่สิ่งที่เหมือนจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องนั้นมืออยู่ในเหตุการณ์วันนี้
อีกสิบปีให้หลัง ผมที่มีอายุสี่สิบปีจะได้ขายอายุขัยและได้รับ
คำตอบแทนของมันจริง ๆ

ตอนเด็กผมคิดว่าโตแล้วตัวเองจะได้เป็นคนที่ยิ่งใหญ่ และผม
ก็เป็นคนที่ดีเลิศเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับคนในรุ่นเดียวกัน หน้าซ้ำ
ในละแวกที่ผมอาศัยอยู่นั้น ยังมีเด็กที่ดูมืดมนไร้ราศีจำนวนมาก
ที่เกิดมาจากพ่อแม่ที่แลดูไร้ราศีเหมือนกัน มันเลยยิ่งส่งเสริมความ
เข้าใจผิดนั้นของผมเข้าไปใหญ่

ผมดูถูกเด็กคนอื่นที่อยู่รอบตัว แน่แน่นอนที่คนอย่างผมซึ่งไม่ได้
เจนนัดหรือถ่อมตัวพอที่จะซ่อนความยโสโอหังของตัวเองเอาไว้ได้
จะถูกเพื่อนในห้องรุมรังเกียจ ผมมักจะโดนกันไม่ให้เข้ากลุ่มหรือไม่
โดนเอาของไปซ่อนเป็นประจำ

เวลามีสอบผมจะได้คะแนนเต็มอยู่เสมอ ทว่าคนที่ทำ
อย่างนั้นได้ก็เชื่อว่าจะมีแค่ผมคนเดียว

ใช่แล้ว เด็กดีคนนั้น ชื่อของเธอคือฮิเมโนะ

เพราะฮิเมโนะ ผมเลยไม่ได้เป็นที่หนึ่งแบบจริงๆ และก็
เพราะผม ฮิเมโนะก็เลยไม่ได้เป็นที่หนึ่งแบบจริงๆ เช่นกัน พวกเรา
คือศัตรูคู่แข่งซึ่งคิดแต่เรื่องที่จะอยู่เหนืออีกฝ่ายให้ได้อยู่ตลอดเวลา
อย่างน้อยก็จากภาพที่เห็นภายนอก

ทว่าในอีกด้านหนึ่ง เราก็เป็นแค่คนคนเดียวของกันและกัน
ที่คุยกันแล้วรู้เรื่อง มีเธอแค่คนเดียวที่รับฟังเรื่องที่ผมพูดโดยไม่เข้าใจ
ผิด และผมคิดว่าเธอเองก็คงจะรู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน

เพราะเหตุนี้ ที่สุดแล้วพวกเราเลยมักจะอยู่ด้วยกันเป็นประจำ
แต่เดิมเพราะบ้านของเราอยู่เยื้องกัน ก็เลยได้ใช้เวลาอยู่
ด้วยกันมาตั้งแต่ยังเล็ก หรือจะเรียกว่าเป็นเพื่อนในวัยเด็กก็คงได้
พ่อแม่ของเราก็สนิทกัน ก่อนขึ้นชั้นประถม เวลาพ่อแม่ผมยุ่งก็จะ
เอาผมไปฝากไว้กับบ้านเธอ และเวลาที่พ่อแม่ของเธอยุ่ง ฮิเมโนะ
ก็จะถูกเอามาฝากไว้กับบ้านผม

พวกเราต่างมองว่าอีกฝ่ายเป็นคู่แข่ง ทว่าตอนอยู่ต่อหน้า
พ่อแม่ เป็นที่รู้กันว่าต้องทำให้พวกเขาเห็นว่าเรามีความสัมพันธ์ที่ดี
จริงๆ ก็ไม่ได้มีเหตุผลพิเศษอะไร เพียงแต่คิดว่าถ้าทำอย่างนั้นแล้ว
คงดีกว่าก็เท่านั้น แม้เราจะแอบเตะเขาหรือหยิกต้นขากันได้ใต้โต๊ะ
ทว่าในเวลาที่อยู่ในสายตาพ่อแม่ เราก็จะทำตัวเป็นเพื่อนในวัยเด็ก

ที่สนิทสนมกันมาก

แต่บางทีมันอาจจะจริงตามนั้นก็ได้อีก

ฮิเมโนะเองก็โดนเพื่อนในห้องเกลียดด้วยเหตุผลเดียวกับผม เธอหลงตัวเองว่าเป็นคนฉลาด ขณะที่ทำที่ที่ดูถูกคนรอบข้างของเธอ นั่นก็ได้ออกมาอย่างชัดเจน จนทำให้เธอกลายเป็นบุคคลที่ควรหลีกเลี่ยงในชั้นเรียน

บ้านของผมและฮิเมโนะตั้งอยู่บริเวณจุดสูงสุดของเนินเขา และอยู่ห่างจากบ้านของเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ มาก นั่นถือเป็นเรื่องที่ดีสำหรับเรา เพราะเราสามารถเอาเรื่องระยะทางมาเป็นข้ออ้างเพื่อที่จะเก็บตัวอยู่กับบ้านได้โดยไม่ต้องออกไปเล่นที่บ้านเพื่อน เวลาที่อึดอัดมากจริงๆ เราก็จะเดินไปที่บ้านของอีกฝ่าย ทำหน้าว่าไม่ได้มาเพราะอยากจะทำอะไรกันนะ จากนั้นก็ชวนกันเล่นด้วยความรู้สึกที่เหมือนไม่ได้เต็มใจนัก

เพื่อไม่ให้พ่อแม่ต้องกังวลโดยใช่เหตุ ในวันเทศกาลฤดูร้อนหรือวันคริสต์มาสเราก็จะชวนกันไปเดินเล่นฆ่าเวลาข้างนอก ในวันที่มีกิจกรรมเด็กนักเรียนกับผู้ปกครอง หรือวันที่ผู้ปกครองเข้าเยี่ยมชมการเรียนการสอนที่โรงเรียน เราก็จะทำเป็นว่าสนิทสนมกันดี ประหนึ่งจะบอกว่าการอยู่ด้วยกันสองคนมันสบายใจที่สุดแล้ว เราทั้งคู่ต่างคิดว่าการอยู่กับเพื่อนสมัยเด็กที่เกลียดชัง ยังดีเสียกว่าไปขอเข้ากลุ่มกับเพื่อนร่วมห้องที่ไร้ความสามารถเหล่านั้นเป็นกอง

โรงเรียนประถมเป็นสถานที่ที่น่าหดหู่สำหรับเรา หลายต่อหลายครั้งที่เรื่องที่ผมหรือฮิเมโนะโดนกลั่นแกล้งได้กลายเป็นปัญหา จนทำให้เกิดการประชุมระดับชั้นขึ้น

ครูประจำชั้นผู้หญิงที่รับผิดชอบดูแลพวกเราตั้งแต่ชั้น ป.สี่

ถึงป.ทกพอจะเข้าใจปัญหาระดับนี้ หากไม่ใช่เรื่องที่ร้ายแรงมาก ๆ เธอก็จะไม่แจ้งพ่อแม่ของเรา เพราะหากเรื่องที่โดนแกล้งแดงไปถึงหูของพ่อแม่เข้า สถานะของเราก็จะถูกกำหนดชัดเจนทันที ครูคนนั้นเข้าใจดีว่าเราต้องการสถานที่ อย่างน้อยก็สักแห่งที่จะไม่ทำให้รู้สึกตัวตัวเองนั้นเป็นเด็กที่โดนกลั่นแกล้ง

แต่อย่างไรก็ตาม ผมและฮิเมโนะก็ยังรู้สึกเหนื่อยหน่ายอยู่เสมอ เราเบื่อคนรอบตัว ขณะที่ในใจลึก ๆ ก็รู้สึกเบื่อตัวเองด้วยเช่นกันว่า ทำไมถึงสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นได้แค่ในรูปแบบนั้น

ปัญหาใหญ่ที่สุดของผมกับฮิเมโนะก็คือเราไม่เชี่ยวชาญเรื่องการหัวเราะ เราไม่สามารถหัวเราะไปพร้อมกับคนอื่นได้ในจังหวะที่ทุกคนหัวเราะขึ้นพร้อมกัน พอฝืนขยับกล้ามเนื้อบนใบหน้า ก็จะได้ยินเสียงเหมือนอวัยวะสำคัญในร่างกายกำลังถูกขูดตึงครืด ๆ ฮิเมโนะเองก็ความรู้สึกแบบเดียวกับผมเหมือนกัน แม้แต่ในบรรยากาศที่ต้องหัวเราะเพื่อความสมานฉันท์ คิ้วของเราก็ไม่ขยับเลยแม้แต่หน่อย หรือจะพูดว่าเราไม่สามารถขยับมันได้ก็ได้

นักเรียนในห้องเหยียดหยันว่าเราเป็นคนจ้องห้องและวางท่าเป็นคนหัวสูง จะว่าไปเราก็จ้องห้องและหัวสูงจริง ๆ แต่ที่เราไม่สามารถหัวเราะตามคนรอบข้างได้นั้น ไม่ใช่เพราะสาเหตุนั้นเพียงสาเหตุเดียว ผมและฮิเมโนะแตกต่างจากคนอื่นโดยสิ้นเชิงตั้งแต่เรื่องพื้นฐาน พวกเราเหมือนดอกไม้ที่บานผิดฤดูกาล

ในฤดูร้อนตอนอายุสิบขวบ ฮิเมโนะที่สะพายกระเป๋าที่เคยถูกเอาไปทิ้งลงถังขยะเป็นหลายสิบครั้งและผมที่สวมรองเท้าที่ถูกเอากรรไกรตัดจนขาด กำลังนั่งบนบันไดหินของศาลเจ้าที่มีแสงยามเย็นของพระอาทิตย์สาดส่อง พวกเรากำลังรออะไรบางอย่าง

“อีกสิบปี” ผมทวน “ตอนนั้นเราก็อายุสี่สิบปีพอดีสินะ”

สำหรับเด็กวัยสิบขวบอย่างพวกเราแล้ว อายุสี่สิบปีหมายถึงการเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ดังนั้นคำพูดนั้นของฮิเมโอะจึงฟังแล้วก็ชวนให้รู้สึกว่่าค่อนข้างมีความเป็นไปได้จริงสำหรับผม

ฮิเมโอะพูดต่อ “ใช่ ‘อะไรสักอย่าง’ จะต้องเกิดขึ้นในฤดูร้อนแน่ๆ ฤดูร้อนอีกสิบปีข้างหน้าจะเกิดสิ่งที่ตีมาๆ กับเรา และตอนนั้นเราก็จะได้รู้สึกจากกันบั้งของหัวใจว่า ‘ดีจังที่มีชีวิตอยู่’ และพวกเราที่ได้กลายเป็นคนยิ่งใหญ่ เป็นเศรษฐีมีเงินใช้ ก็จะได้คิดย้อนกลับไปถึงตอนเป็นนักเรียนประถมแล้วก็พูดว่า ‘โรงเรียนประถมนั้นไม่ได้ให้อะไรกับเราเลย มีแต่พวกโง่เง่าทั้งนั้น แต่ครูที่ใส่หน้ากากครูยังเป็นไม่ได้เลย เป็นโรงเรียนที่แย่มาก’”

“นั่นสินะ มีแต่พวกโง่เง่าและเป็นโรงเรียนที่แย่มากจริงๆ” ผมพูด มุมมองนั้นสำหรับผมในขณะนั้นถือว่าเป็นแปลกใหม่มากทีเดียวสำหรับเด็กประถมแล้ว โรงเรียนก็เปรียบเสมือนโลกทั้งใบ ไม่ค่อยมีใครคิดในแง่ที่ว่ามันดีหรือไม่ดี

“ดังนั้นอีกสิบปีข้างหน้า เราจะต้องเป็นคนที่ยิ่งใหญ่และเป็นเศรษฐีให้ได้ เอาให้เพื่อนในห้องตอนนี้อิจฉาจนหัวใจวายไปเลย”

“เอาให้อิจฉาจนกัดริมฝีปากขาดเลย” ผมเห็นด้วย

“ไม่อย่างนั้นก็ไม่ได้สาสมเนอะ” เธอยิ้ม

ผมไม่ได้คิดเลยว่านั่นเป็นคำพูดเพื่อปลอบใจตัวเอง ทันทันทีที่ฟังจากปากของฮิเมโอะผมก็รู้สึกเหมือนกับว่าอนาคตได้ถูกสรุปไว้แล้วอย่างนั้นจริงๆ คำพูดนั้นฟังดูเหมือนเป็นคำทำนายล่วงหน้า

ใช่แล้ว ไม่มีทางที่เราจะไม่ได้เป็นคนที่ยิ่งใหญ่ อีกสิบปีข้างหน้าเราจะได้มองพวกนั้นคืนบ้าง และเราจะทำให้พวกนั้นรู้สึกสำนึกผิดจนตายที่เคยทำกับเราแบบนี้

“...แต่ว่า อายุยี่สิบปีนี่มันสุดยอดไปเลยนะ” ฮิเมโนะพูด เธอเอามือทั้งสองโพล่หลังและแหงนมองท้องฟ้าตอนพระอาทิตย์ตก “อีกสิบปีเราก็จะอายุยี่สิบหรือนี่”

“จะดื่มเหล้าได้ สูบบุหรี่ได้ แล้วก็แต่งงาน—ไม่ใช่สิ แต่งงานได้ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว” ผมพูด

“นั่นสินะ ผู้หญิงแต่งงานได้ตั้งแต่อายุสิบหก”

“ส่วนผู้ชายแต่งงานได้ตั้งแต่อายุสิบแปด แต่นั่นคงไม่ได้แต่งงานหรอกไม่ว่าเมื่อไหร่”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะฉันมีสิ่งที่เกลียดเยอะ อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นบนโลกนี้ฉันก็ไม่ชอบไปหมด อย่างนี้แต่งงานไปก็คงไม่รอดหรอก”

“อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นฉันก็อาจจะเป็นอย่างนั้นด้วยเหมือนกัน”

พูดแล้วฮิเมโนะก็ก้มหน้า

ใบหน้าด้านข้างของเธอที่กำลังโดนแสงอาทิตย์ยามเย็นส่องดูเหมือนเป็นคนละคนกับที่ผมเคยรู้จัก

เธอดูเหมือนผู้ใหญ่ขึ้น แถมยังดูว่าเปราะบางกว่าเดิมด้วย

“...นี่ ถ้าอย่างนั้น” ฮิเมโนะสบตาผมครู่หนึ่งก่อนหลบตา “พออายุยี่สิบปี พอพวกเราได้ดิบได้ดีกันแล้ว...อาจจะฟังดูน่าสมเพชนะ ถ้าในตอนนั้นต่างคนต่างก็ยังหาคนที่แต่งงานด้วยไม่ได้ล่ะก็”

เธอไอเล็กน้อยแล้วพูดต่อ

“ในตอนนั้น เราที่ชายไม่ออกแล้วทั้งคู่ มาแต่งงานกันมัยยะคะ” ที่เธอเปลี่ยนน้ำเสียงอย่างกะทันหันเพราะเขินอายนั้นผมสามารถรับรู้ได้

“นี่มันเรื่องอะไรกันครับ” ผมตอบกลับอย่างสุภาพเช่นกัน

“...ล้อเล่นน่า ลีมนั้นไปเสียเถอะ” ฮิเมโนะหัวเราะอย่าง
เย้าแหย่ “ลองพุดดูเท่านั้นแหละ อย่างฉันนะไม่มีทางขายไม่ออก
อยู่แล้ว”

ดีแล้ว ผมก็หัวเราะด้วย

แต่แม้ว่ามันจะเป็นเรื่องที่บ้าบออย่างมากก็ตาม หลังแยก
จากฮิเมโนะแล้วผมก็ยังจำคำสัญญาที่ได้เสนอ ดั้งนั้นไม่ว่าจะมี
ผู้หญิงที่ดูดีมีเสน่ห์แค่ไหนมาชอบ ผมก็จะปฏิเสธอย่างชัดเจนตลอดมา
ไม่ว่าจะเป็นตอนอยู่ชั้น ม.ต้น ม.ปลาย หรือตอนเข้ามหาวิทยาลัย
แล้วก็ตาม

เพื่อที่ว่าผมจะได้เป็นคนๆ ที่ ‘ขายไม่ออก’ ในยามที่ได้เจอ
กับเธออีกครั้ง

เป็นเรื่องที่บ้าบออย่างถึงที่สุด

จากวันนั้นถึงวันนี้ เวลาผ่านไปสิบปีแล้ว

หากมองย้อนกลับไปในอดีต ผมคิดว่าช่วงเวลานั้นอาจเป็น
ช่วงชีวิตที่รุ่งเรืองของผมก็ได้

2

จุดเริ่มต้นของจุดจบ

หลังจากที่พูดคำว่า “ขอภัยเป็นอย่างมาก” เป็นครั้งที่สิบเก้าของวัน และโค้งหัวต่ำลงเพื่อแสดงความขอโทษ ผมก็เกิดอาการวิงเวียน จนล้มหัวกระแทกพื้นแล้วสลบไปทั้งอย่างนั้น

นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนที่ผมไปทำงานพิเศษที่ลานเบียร์ สาเหตุนั้นเป็นที่ชัดเจน ถ้าใครทำงานกลางแดดจ้าติดต่อกันเป็นเวลานานโดยแทบไม่ได้กินอะไร ก็คงเป็นแบบเดียวกับผมทุกคน หลังจากฝืนกลับไปที่พักด้วยตัวเอง ผมก็รู้สึกเจ็บตาเหมือน แก้วตาจะทะลุออกมา ก็เลยตัดสินใจไปโรงพยาบาลในที่สุด

การนั่งแท็กซี่ไปแผนกผู้ป่วยนอกฉุกเฉิน ทำให้สถานการณ์ในกระเป๋าเงินของผมที่ปกติก็วิกฤตอยู่แล้วยิ่งย่ำแย่เข้าไปอีก หน้าที่ผู้จัดการร้านยังบอกให้ผมหยุดงานไปสักพักด้วย ผมจะต้องกลับไปใช้ชีวิตแบบวัดเข็มขัดอีกครั้ง แต่ผมก็ไม่รู้จะประหยัดอะไรได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว ผมจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำว่าได้กินเนื้อสัตว์ครั้งสุดท้ายเมื่อไร ผมเผ้าก็ไม่ได้ตัดมารวมสี่เดือนแล้ว หลังจากซื้อเสื้อโค้ตในฤดูหนาวเมื่อสองปีที่แล้ว ผมก็ไม่ได้ซื้อเสื้อผ้าอีกเลยแม้แต่ตัวเดียว และตั้งแต่เข้ามาวิทยาลัยมาผมก็ไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นกับใครเลยสักครั้ง

ผมมีเหตุผลที่ไปขอความช่วยเหลือจากทางบ้านไม่ได้ เมื่อ

ไม่รู้ว่่าตอนนั้ือเมีเโนะกำลังทำอะไรอยู่ เราไม่ได้เจอกันอีกเลย หลังจากที่ต้องแยกกัน เพราะเธอย้ายโรงเรียนไปในหน้าร้อนตอนอยู่ชั้นป.สี่

มันไม่ควรจะเป็นแบบนี้เลย

แต่มันก็อาจจะดีแล้วที่เธอไม่ได้มาเห็นสภาพของผม ที่กลายเป็นคนธรรมดาและน่าเบื่ออย่างชัดเจนมากขึ้นทุกวัน ตั้งแต่ขึ้นชั้นม.ต้น ม.ปลาย จนกระทั่งเข้ามหาวิทยาลัย

แต่อีกด้านหนึ่งจะคิดอย่างนี้ก็ได้ ถ้ามีเพื่อนในวัยเด็กเข้าไปเรียนในโรงเรียนมัธยมด้วยกันละก็ ผมก็อาจจะไม่ได้กลายเป็นเหมือนอย่างทุกวันนี้

ตอนที่มิเธออยู่ข้าง ๆ ผมจะรู้สึกตึงเครียดตลอดเวลา เวลาผมทำอะไรที่นำสมเพชออกไปก็โดนเธอหัวเราะเยาะใส่ หรือถ้าผมทำอะไรที่ดีเลิศก็จะมีเธอคอยแสดงความชื่นเคือง อาจเพราะความรู้สึกตึงเครียดเหล่านั้น ผมจึงสามารถนำตัวเองไปสู่จุดสูงสุดของตัวเองได้ในตอนนั้น

หลายปีมานั้ผมเอาแต่เสียใจกับเรื่องเก่า ๆ

ถ้าผมในตอนนั้นมาเห็นตัวเองในตอนนั้จะคิดอย่างไร

หลังจากที่ใช้เวลาสามวันในการฟังซีดีส่วนใหญ่จนครบ ผมก็เลือกเก็บเฉพาะแผ่นที่สำคัญจริง ๆ เอาไว้บางส่วนก่อนเอาที่เหลือใส่ลงถุงกระดาษ ส่วนอีกถุงมีหนังสือมัดไว้แล้วจนเต็ม ผมถือมันด้วยมือทั้งสองและออกเดินทางไปในเมือง ระหว่างที่เดินอยู่กลางแดดผมก็เกิดอาการหุ้อ มันอาจเป็นความเข้าใจผิดที่เกิดจากเสียงร้องที่ไม่สม่ำเสมอของจักจั่นก็ได้ ผมรู้สึกเหมือนกับว่ามันมาร้องอยู่ตรงใบหูของผม

ครั้งแรกที่ผมไปร้านหนังสือเก่าแห่งนั้นคือหน้าร้อนเมื่อปีที่แล้ว ตอนที่ผมเพิ่งเข้ามหาวิทยาลัยได้แค่ไม่กี่เดือน วันนั้นผมยังจำ ผังเมืองไม่ได้และหลงทางจนไม่รู้ว่าจะตัวเองเดินอยู่ตรงไหนเป็นเวลา เกือบหนึ่งชั่วโมง

พอเดินออกจากตรอกแคบๆ แล้วขึ้นบันไดไป ผมก็ได้เจอกับร้านหนังสือเก่าแห่งนั้น จากนั้นมาผมก็คิดจะไปที่นั่นอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถหาร้านนั้นเจอ จะค้นหาแผนที่ก็ไม่ได้เพราะผมมักจะลืมชื่อร้านอยู่ตลอด ทุกครั้งที่สามารถไปถึงที่นั่นได้ก็เป็นเพราะผมหลงทางแล้วบังเอิญไปเจออยู่เสมอราวกับว่าทางไปร้านหนังสือเก่าแห่งนั้นมันผลุบๆ โผล่ๆ ได้ตามอารมณ์ และผมก็เพิ่งจะไปได้โดยไม่ต้องหลงทางก็เมื่อเข้าปีนี้เอง

หน้าร้านมีตอกผักบุ้งบานอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ หลังจากที่ตรวจดูบนชั้นวางหนังสือราคาถูกที่อยู่หน้าร้านว่ามีความเปลี่ยนแปลงหรือไม่ตามความเคยชิน ผมก็เดินเข้าไปในร้าน ช่างในนั้นค่อนข้างมีดี ทั้งยังออบอวลไปด้วยกลิ่นกระดาษเก่า มีเสียงวิทยุตั้งมาจากด้านใน

ผมเดินผ่านทางเดินแคบๆ ที่ต้องหันข้างเดินถึงจะพอผ่านได้ แล้วส่งเสียงเรียกเจ้าของร้าน ชายชราที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น โผล่หน้าออกมาระหว่างกองหนังสืออย่างน่ารำคาญ ชายแก่เจ้าของร้านหนังสือเก่าแห่งนี้ไม่เคยยิ้มให้กับใคร ตอนจ่ายเงินแกก็จะเอาแต่ก้มหน้าและอ่านราคาสินค้าแบบบ่นงมๆ เท่านั้น

แต่วันนี้กลับต่างไปจากปกติ พอผมบอกว่าเอาหนังสือมาขาย แกก็เงยหน้าขึ้นและมองตาผม

บนใบหน้าของชายแก่ปรากฏสิ่งที่เหมือนกับความตกใจ แต่ผมก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของแก เพราะหนังสือที่ผมกำลังจะขายนั้น ทุกเล่มล้วนเป็นหนังสือที่มีค่าควรแก่การเก็บไว้ ไม่ว่าจะ

อ่านไปสักก็รอบแล้วก็ตาม การปล่อยให้มันหลุดมือไปคงเป็นเรื่องที่เข้าใจยากสำหรับคนที่อ่านหนังสือมามากในระดับหนึ่ง

“จะย้ายบ้านหรือไง” ชายแก่ถามผม เสียงแก่ฟังง่ายอย่างน่าประหลาดใจ

“เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น” แกพูดพลางมองหนังสือที่อยู่ในมือ “จะทำเรื่องที่น่าเสียดายอย่างนี้ทำไมกัน”

“กระต่ายมันเคี้ยวไม่สิ้นปากแล้วก็ไม่มีสารอาหารด้วยนะครับ”

ดูเหมือนว่าชายแก่จะเข้าใจมุกตลกของผม

“เงินขาดมือนี่เอง” แกเบ้าปากพูด

พอผมพยักหน้ายอมรับแกก็เอามือกอดอกแล้วเจ็บไปเหมือนคิดอะไรบางอย่าง แต่แล้วแกก็หายใจออกมาเสียงดังเหมือนกับว่าได้เปลี่ยนความคิดแล้วและพูดเพียงว่า “ใช้เวลาตีราคาสามสิบนาที่นะ” ก่อนหยิบหนังสือเดินเข้าไปหลังร้าน

ผมออกมาจากร้านและมองดูที่ป้ายประกาศเก่า ๆ ข้างทาง มีโปสเตอร์เกี่ยวกับงานเทศกาลฤดูร้อน งานดูหิ่งห้อย การดูดาว และป้ายของชมรมอ่านหนังสือ จากอีกด้านหนึ่งของรั้วมีกลิ่นธูปและกลิ่นเสื่อทาหามิ ทั้งยังมีกลิ่นจากกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ที่ผสมปนเปกับกลิ่นหอมจากต้นไม้ที่ผมคุ้นเคยในอดีต

เสียงกระดิ่งลมดังมาจากบ้านที่อยู่ไกลออกไป

เมื่อตีราคาเสร็จ ชายแก่ก็ยื่นเงินจำนวนประมาณสองในสามจากที่คาดไว้ให้ผมแล้วพูด

“นี่พอหนุ่ม มีอะไรจะถามหน่อย”

“อะไรหรือครับ”

“เธอกำลังร้อนเงินใช่ไหมล่ะ”

“ก็ไม่ใช่ว่าเพิ่งจะเริ่มเป็นหอรอกครับ”

ผมตอบไปอย่างกำกวม แต่ชายแก่ก็พยักหน้าแสดงความพอใจกับคำตอบ

“เธอจะยากจนแค่ไหน ทำไมเธอถึงจน เรื่องพวกนั้นฉันไม่สนใจหอรอก ที่ฉันอยากจะถามเธอมีแค่เพียงเรื่องเดียว”

ชายแก่หยุดไปจั่งหวะหนึ่งแล้วพูด

“สนใจจะขายอายุขัยบ้างมั้ย”

ผมตอบได้เขาเข้าไปแวบหนึ่ง เพราะประโยคที่ใช้คำศัพท์ซึ่งไม่เป็นธรรมชาตินั้น

“อายุขัย?” ผมถามกลับด้วยคำถามที่แฝงความต้องการจะย้ำให้แน่ใจ

“ใช่ อายุขัย ฉันไม่ได้เป็นคนรับซื้อเองหอรอกนะ แต่แน่นอนว่ามันขายได้ราคาดี”

ดูเหมือนว่าผมจะไม่ได้หูเพื่อนไปเพราะอากาศร้อน

ผมใช้เวลาคิดครู่หนึ่ง

จึงได้ข้อสรุปเบื้องต้นว่า ชายแก่คนนี้กลัวความแก่จนสมองเพื่อนไปแล้ว

ชายแก่เห็นอากัปกิริยาของผมจึงพูด

“ก็เป็นไปได้อยู่หอรอกที่จะคิดว่าเป็นเรื่องโกหก หรือเธอจะคิดว่าฉันแก่จนเพื่อนไปแล้วก็ช่วยไม่ได้ แต่ลองไปสถานที่ที่ฉันกำลังจะบอกดูสิ ถือเสียว่าเป็นความเมตตา ช่วยมามีส่วนร่วมกับเรื่องบ้านของคนที่ชี้หลังขี้สึมหน้อยแล้วกัน แล้วเธอจะรู้ว่าสิ่งที่ฉันพูดเป็นเรื่องจริง”

หลังจากนั้นผมก็ได้ฟังคำอธิบายกึ่งคำบอกเล่า

สรุปใจความได้ว่า บนชั้นสี่ของอาคารซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่

มีร้านรับซื้ออายุขัย แต่แต่ละคนจะขายอายุขัยได้ในราคาที่ไม่เท่ากัน ซึ่งราคาที่ต่างกันนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าชีวิตที่เหลืออยู่ในอนาคตของ คนคนนั้นจะเป็นชีวิตที่สมบูรณ์มากแค่ไหน

“จริง ๆ ฉันก็แทบจะไม่รู้จักเธอเลยนะ แต่ดูภายนอกเธอก็ไม่น่าที่จะเป็นคนไม่ดี แถมหนังสือที่อ่านก็ดูใช้ได้ อย่างนี้น่าจะได้ราคาดีพอสมควรเลยไม่ใช่หรือ”

เหมือนเรื่องที่เคยได้ยินในชั่วโมงจริยธรรมตอนประถม ผมคิดถึงเรื่องเก่า

ตามคำบอกเล่าของชายแก่ นอกจากอายุขัยแล้ว ที่นี้ยังรับซื้อเวลาและสุขภาพด้วย

“อายุขัยกับเวลาต่างกันยังไงครับ” ผมถาม “เรื่องความต่างของอายุขัยกับสุขภาพก็ไม่ค่อยเข้าใจด้วยเหมือนกัน”

“ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดนักหรอก เพราะจริง ๆ ฉันเองก็ไม่เคยขายเสียด้วย แต่บางคน...ถึงแม้สุขภาพจะแย่มาก ๆ แต่กลับอยู่ได้นานเป็นหลายสิบปี ขณะเดียวกันก็มีคนที่สุขภาพดีมาก ๆ แต่ดันตายง่าย ๆ ด้วยไข่ม้อยล่ะ อันนี้น่าจะเป็นความต่างระหว่างอายุขัยกับสุขภาพนะ ส่วนเรื่องเวลานี่ก็ไม่ออกจริงๆ”

ชายแก่วาดแผนทีลงบนกระดาษและจดเบอร์โทรศัพท์ที่ ผม ผมกล่าวขอบคุณและออกจากร้านไป

ถึงจะเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ผมก็คงจะคิดว่า เรื่องร้านรับซื้ออายุขัยอะไรนั่นเป็นเพียงแค่เรื่องเพื่อกที่ชายแก่แต่งขึ้นจากแรงปรารถนาของตัวเอง แกคงจะกลัวความตายที่ใกล้จะมาถึงเลยใช้วิธีจมดิ่งอยู่กับเรื่องเพื่อฝันที่ว่า ‘อายุขัยเป็นสิ่งที่ซื้อขายได้’ เพื่อคงไว้ซึ่งสติสัมปชัญญะของตัวเองเป็นแน่

มันก็ต้องแน่นอนอย่างนั้นอยู่แล้วล่ะสิ ไม่มีทางที่จะมีเรื่อง

ที่ตีเกินไปแบบนั้นจริง ๆ หรือ

การคาดการณ์ของผมถูกต้องครึ่งหนึ่ง
ไม่มีเรื่องที่ดีเกินไปตามที่ผมคิด
แต่ผมก็คาดการณ์ผิดไปครึ่งหนึ่ง
มีร้านที่รับซื้ออายุขัยอยู่จริง ๆ

หลังจากขายหนังสือเสร็จผมก็ไปร้านขายซีดีในเมืองต่อ
ความร้อนที่สะท้อนมาจากพื้นยางมะตอยนั้นรุนแรงจนทำให้เหงื่อไหล
อยู่ตลอด ผมรู้สึกคอแห้งแต่ก็ไม่มีอิสระทางการเงินมากพอที่จะซื้อ
เครื่องดีมาจากผู้ชายอัตโนมัติได้ ต้องอดทนจนกว่าจะกลับถึงหอพัก

ต่างจากร้านหนังสือเก่าเมื่อครู่ ร้านขายซีดีที่เป็นจุดหมาย
ต่อไปนั้นมีแอร์เย็นฉ่ำ พอประตูอัตโนมัติเปิดออกอากาศเย็นก็ลอย
เข้ามากระทบโดนตัว ทำให้ผมรู้สึกอยากจะบิดขี้เกียจขึ้นมาอย่าง
ไม่ตั้งใจ ผมหายใจลึกสุดเอาอากาศเย็นเข้าไปในร่างกาย เพลงที่
เปิดอยู่ในร้านคือเพลงของฤดูร้อนที่ดังมากสมัยที่ผมกำลังจะขึ้นชั้น
ม.ต้น

ผมตรงไปยังเคาน์เตอร์และเรียกพนักงานผมทองที่อยู่ตรงนั้น
เป็นประจำ พอผมใช้มือซ้ายชี้จุดที่ยกขึ้นในมือขวาเขาก็ทำหน้าสงสัย
แล้วโบหน้านั้นก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นสีหน้าราวกับว่าได้ถูกผมหักหลัง
เรื่องร้ายแรงอะไรสักอย่าง โบหน้าเขาเหมือนนักบออยากจะพูดว่า
'น้ำหน้าอย่างแฉะหรือ จะเอาซีดีมากมายขนาดนี้มาขาย' ปฏิกริยา
นั้นแทบจะเหมือนกับชายแก่ที่ร้านหนังสือเก่า

"ลมอะไรพัดมาหรือครับนี่" คนหัวทองถามผม เขาเป็นชาย
อายุราวสี่สิบปลาย ๆ รูปร่างผอม หางตาตก เขาสวมเสื้อยืดของ

วงดนตรีหรือคัปกางเกงยีนส์ซีดจาง ชอบกระดิกนิ้วอย่างประหม่า

พอผมอธิบายสาเหตุที่จำต้องขายซีดีเหมือนที่ได้ทำที่ร้านหนังสือเก่า “ถ้าอย่างนั้นละก็” เขาตอบมีอรรถ

“ผมมีเรื่องดีๆ จะบอก ความจริงแล้วเป็นเรื่องที่บอกใครไม่ได้หรอก แต่ผมชอบรสนิยมทางดนตรีของคุณเป็นการส่วนตัวก็เลยจะแอบบอกให้”

ทุกคำที่เขาพูดออกมานั้น ไม่แปลกเลยถ้ามันจะเป็นบทพูดที่เขียนอยู่ในหนังสือเรียนของนักต้มตุ๋น ผมคิดเช่นนั้น

ชายหัวทองพูดต่อ

“เมืองนี้มีร้านที่รับซื้ออายุขัยนะครับ”

“อายุขัย?” ผมถามกลับ แน่نون...ผมรู้ว่าบาทสนทนานี้ซ้ากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปแล้วเมื่อครู แต่ก็ทนไม่ได้ที่จะไม่เอ่ยถามออกไป

“ใช่ อายุขัยนั่นแหละครับ” เขาตอบจริงจัง

เดี๋ยวนี้เขานิยามหยอกล้อคนจนกันหรืออย่างไร

ขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะตอบโต้กลับไปอย่างไรดี เขาก็รีบอธิบายต่อ

เค้าโครงเหมือนกับเรื่องที่ฟังจากชายแก่ที่ร้านหนังสือเก่า แต่ต่างกันที่ว่าชายคนนี้เคยขายอายุขัยมาแล้วจริงๆ พอถามว่าได้ราคาเท่าไร เขาก็กลบเกลื่อนว่า “เรื่องนั้นบอกไม่ได้หรอกครับ”

ชายหัวทองเขียนแผนที่และจุดเบอร์โทรศัพท์ให้ผม ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันตรงกับข้อมูลที่ได้จากชายแก่คนนั้น ผมกล่าวขอบคุณเป็นพิธีแล้วเดินออกมาจากร้าน พอออกมาโดนแสงแดดเท่านั้น อากาศที่ร้อนหนักหน่วงจนทรมาณก็ทำให้ร่างกายผมเหนียวเหนอะหนะในทันที วันนี้สักวันคงไม่เป็นไรนา ผมให้อภัยตัวเอง

แล้วหยอดเหรียญลงในเครื่องขายน้ำอัดโนมัตโตใกล้ๆ ก่อนจะเลือกซื้อ
น้ำอัดลมหลังผ่านความลังเลใจอย่างหนักมาได้สักพัก

หลังจากที่ใช้มือทั้งสองจับกระป๋องเพื่อสัมผัสความเป็นอยู่
ครู่หนึ่ง ผมก็ดึงฝาออกแล้วดื่มมันอย่างช้าๆ ความหวานที่เป็น
ลักษณะเฉพาะของเครื่องดื่มให้ความสดชื่นค่อยๆ กระจายไปทั่วปาก
นานแล้วที่ผมไม่ได้ดื่มน้ำอัดลมเลยรู้สึกแสบคอทุกคำที่กลืน พอดื่ม
หมดจดหยดสุดท้ายผมก็ทิ้งกระป๋องเปล่าลงในถังขยะ

ผมหยิบแผนที่ที่ทั้งสองคนเขียนให้ออกมาจากกระเป๋าแล้ว
จ้องมอง มันเป็นระยะทางที่สามารถจะเดินไปถึงได้

ตามข้อมูลที่ได้มา ถ้าไปที่ตึกนั้นก็จะมีคนรับซื้ออายุขัย เวลา
และสุขภาพ

ไว้สาระลันตี ผมกระเดาะลิ้นแล้วขยำแผนที่ทิ้งไป

ทว่าสุดท้ายผมก็ไปยืนอยู่ตรงหน้าตึกนั้น

ผนังภายนอกตึกได้กลายเป็นสีด่างจางจินตนาการไม่ออกมา
แต่เดิมมันเคยเป็นสีอะไร ตัวตึกเองก็คงจะนึกสีเดิมของมันไม่ออก
หน้ากว้างของตึกนั้นแคบราวกับว่าได้ถูกอาคารที่อยู่ทางซ้ายและขวา
บีบตัวให้มันกลายเป็นอย่างนั้น

ลิปต์ไม่ทำงาน เพื่อที่จะไปให้ถึงจุดหมายซึ่งอยู่บนชั้นสี่ต้อง
ใช้บันไดเท่านั้น

ผมเดินขึ้นบันไดทีละขั้นในสภาพเหงื่อท่วมภายใต้บรรยากาศ
ที่มืดลึนเหม็นอับและแสงของหลอดไฟที่ได้กลายเป็นสีเหลืองไปแล้ว

ผมไม่ได้เชื่อว่าจะมีคนมารับซื้ออายุขัยอยู่จริงๆ แต่ผมคิดว่า
ความจริงแล้วสองคนนั้นอาจจะอยากแนะนำงานพิเศษเงินดีที่ต้อง
เอาชีวิตไปเสี่ยงให้กับผม แต่อาจมีเหตุผลอะไรบางอย่างที่ทำให้

พวกเขาพูดตรงๆ ไม่ได้

ประตูแรกที่เห็นเมื่อขึ้นไปถึงชั้นสี่ไม่มีอะไรเขียนไว้เลย
แต่ไม่รู้ทำไมผมจึงปักใจเชื่อว่ามันคือสถานที่ที่สองคนนั้นพูดถึง
ผมกลั้นหายใจมองลูกบิดประตูอยู่ประมาณห้าวินาทีและ
ตัดสินใจจับมัน

ห้องที่เปิดประตูไปเจอนั้น สะอาดอย่างผิดคาดเมื่อเทียบกับ
สภาพด้านนอกของตึก

ผมไม่ได้ประหลาดใจกับเรื่องนั้น ตรงกลางห้องมีตู้โซฟาเปล่าๆ
วางเรียงกัน ไม่ต่างจากริมผนังที่มีชั้นเปล่าๆ วางเรียงรายต่อเนื่องกัน
ไปจนเต็มพื้นที่ ซึ่งผมรู้สึกว่ามันก็เป็นธรรมชาติดี

แต่ถ้าพูดจากมุมมองทั่วไป มันเป็นห้องที่ดูแปลกประหลาด
เหมือนร้านขายเครื่องประดับที่ไม่มีเครื่องประดับ ร้านขายแว่นตา
ที่ไม่มีแว่นตา หากจะให้ยกตัวอย่างก็คงจะประมาณนี้

ผมไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนอยู่ข้างๆ จนกระทั่งโดนทัก

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

พอหันไปมองต้นทางของเสียงก็เห็นผู้หญิงสวมชุดสูทนั่งอยู่
เธोज้องมองผมผ่านแว่นกรอบบางราวกับกำลังประเมินราคาตัวผม

โดยไม่ต้องเสียเวลาถามว่า ‘ที่นี่มันร้านอะไรกันแน่’ เธอก็ชิง
ถามก่อนที่ผมจะเปิดปากพูด

“เวลา สุขภาพ หรืออายุขัยคะ”

ผมชี้่เกียจคิดแล้ว

ถ้าอยากจะล้อเล่นกันก็เอาให้มันเต็มที่ไปเลย

“อายุขัยครับ” ผมตอบทันที

ผมคิดว่าจะล่องลอยไปตามสถานการณ์ดู มาถึงขั้นนี้แล้ว
ผมแทบไม่มีอะไรจะเสีย

เท่านั้น

ผมยังฝันถึงเรื่องความเป็นนิรันดร์โดยไม่รู้ตัวอีกด้วย ผมคิดว่าไม่มีทางอื่นที่จะช่วยตัวเองให้หลุดพ้นได้อีกแล้วนอกเสียจากการกลายเป็นคนที่ใครๆ ก็จดจำชื่อได้ ผมจะต้องประสบความสำเร็จในระดับที่เป็นตำนานซึ่งไม่มีวันจางหาย ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน

เพื่อแก้ไขวงโคจรให้มนุษย์อย่างผมกลับมาอยู่ในลู่ทางที่เหมาะสม อาจต้องให้ใครสักคนแสดงการปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงใส่ผมสักครั้ง ผมจำเป็นที่จะต้องโดนทุบตีจนไม่มีชิ้นดีในสถานการณ์ที่ไม่มีหนทางให้หนีและไม่สามารถป้องกันตัวได้

เมื่อคิดอย่างนั้น การเอาอายุขัยไปขายอาจจะเป็นคำตอบที่ถูกต้อง

เพราะนั่นไม่ใช่แค่ชีวิตที่ผ่านมา ทว่าชีวิตที่ผมกำลังจะมีต่อจากนี้ก็ยังถูกปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยด้วย

เมื่อมองดีๆ หญิงในชุดสูทนั้นยังดูสาวมาก จากลักษณะท่าทางน่าจะอายุอยู่ในช่วงสิบแปดถึงยี่สิบสี่ปี

เธอบอกว่าต้องใช้เวลาประเมินประมาณสามชั่วโมง ขณะที่พูดมือก็เริ่มกดแป้นพิมพ์ของเครื่องคอมพิวเตอร์ คิดว่าน่าจะมีขั้นตอนอะไรบางอย่างที่ยุ่งยาก ถึงกระนั้นก็ไม่จำเป็นที่จะต้องแจ้งชื่อให้ทราบ ดูเหมือนว่าราคาของชีวิตคนที่ว่ากันว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรมาแทนได้นั้น จะสามารถรู้ได้ภายในเวลาสามชั่วโมง แน่หนอนว่าราคารับซื้อเป็นสิ่งที่ทางร้านกำหนด แม้จะไม่ได้เป็นมาตรฐานสากล แต่ก็ถือว่าเป็นมาตรฐานหนึ่ง

ผมออกมานอกตึกและเดินไปเรื่อยๆ ในบริเวณนั้นอย่าง

ไร้จุดหมาย ท้องฟ้าเริ่มมืดสลัว เท้าของผมเหนียวล้าเต็มทน แดมยังรู้สึกหิว ผมอยากจะเข้าไปนั่งพักที่ร้านอาหารสักแห่ง แต่ก็ไม่มีอิสระทางการเงินมากพอที่จะทำได้

บนเก้าอี้ยาวที่ผมเจอในย่านร้านค้า มีบุหรียี่ห้อเซเวนสตาร์ และไฟแช็กราคาหนึ่งร้อยเยนวางอยู่ด้วยกันอย่างประจวบเหมาะ มองดูรอบ ๆ แล้วไม่เห็นคนที่ดูน่าจะเป็นเจ้าของ ผมจึงนั่งลงและหยิบทั้งสองอย่างใส่ในกระเป๋าทางเกงอย่างเงียบ ๆ ก่อนเดินเข้าไปในตรอก ผมจุดบุหรีและสูบมันเข้าไปอย่างเต็มปอดที่ข้าง ๆ กองเศษไม้ ผมรู้สึกเจ็บร้อนในคอตั้งแต่คำแรกเพราะไม่ได้สูบบุหรีมานานแล้ว

หลังใช้เท้าเหยียบบุหรีจนดับผมก็ออกเดินไปทางสถานีคอกของผมเริ่มแห่งอีกแล้ว

ผมนั่งลงบนเก้าอี้ยาวในลานหน้าสถานีและมองดูนกพิราบหญิงวัยกลางคนที่นั่งบนเก้าอี้ยาวฝั่งตรงข้ามกับผมกำลังให้อาหารนกพิราบอยู่ ชุดที่เธอสวมนั้นดูสาวเกินไปจนไม่สมกับวัย ขณะที่มือซึ่งโยนอาหารให้นกนั้นก็ดูหลุกหลิกชอบกล ทำให้ผมที่ดูอยู่รู้สึกแสบอย่างพูดไม่ออก แดมผมยังรู้สึกเกลียดตัวเองด้วยที่ต้นเกิดความรู้สึกหิวขึ้นมาเมื่อเห็นขนมปังที่นกพิราบกำลังจิกกินอยู่ ถ้าหิวกว่านี้อีกนิคมผมอาจจะลงไปร่วมจิกกินขนมปังกับนกพิราบด้วยก็ได้

—ถ้าชายได้ราคาสูงก็ดีสิ ผมคิด

เหมือนที่คนส่วนใหญ่ใช้เวลาเอาของไปขาย ผมจะตีราคาชีวิตของตัวเองให้ต่ำเอาไว้ก่อนจนกว่าการประเมินจะสิ้นสุดลง ตอนแรกผมคิดเอาไว้ว่าน่าจะจะได้ประมาณหกหรือยี่สิบล้านเยน แต่ผมจะพยายามคิดในกรณีที่เลวร้ายที่สุดเพื่อไม่ให้ตัวเองต้องผิดหวัง ไม่ว่าจะได้ราคาจริงเท่าไรก็ตาม

ราคาคาดการณ์ตามความคิดใหม่คือประมาณสามร้อยล้านเยน

ตอนเด็กผมเคยประเมินราคาตัวเองไว้ว่ามีค่าประมาณสามพันล้านเยน ถ้าเทียบกันแล้วถือว่าเป็นราคาที่ถ่อมตัวมากที่สุด แต่ผมประเมินความต่ำค่าของตัวเองน้อยเกินไป ผมจำคำพูดของฮิเมโนะที่ว่า ค่าจ้างตลอดชีพของมนุษย์เงินเดือนโดยเฉลี่ยคือสองร้อยถึงสามร้อยล้านเยนได้ แต่ผมกลับลืมเหตุการณ์ตอนที่ผมได้ลองคิดราคาชีวิตของตัวเองเป็นครั้งแรก ตอนนั้นพอได้ยินคำพูดของเพื่อนร่วมห้องที่อนาคตดูมีดมคนคนหนึ่งผมก็คิดว่า ‘ถ้ามีสิทธิ์ในการใช้ชีวิตแบบเดียวกับเธอคนนี้ ก็แน่นอนอยู่แล้วที่มันจะไม่มีมูลค่าเลยสักแดงเดียว แถมอาจจะโดนเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการกำจัดเสียด้วยซ้ำ’

ผมกลับไปร้านเร็วกว่าเวลา และในระหว่างที่กำลังนั่งวงซ้อมอยู่บนโซฟา ผมก็ตื่นขึ้นเพราะถูกพนักงานหญิงเรียกชื่อ

ดูเหมือนการประเมินได้สิ้นสุดลงแล้ว

“คุณคุสึโนกิ” พนักงานหญิงพูดว่าอย่างนั้นไม่ผิดแน่ ตั้งแต่มาถึงที่นี่ ผมจำไม่ได้ว่าเคยได้แนะนำชื่อหรือเคยได้ยื่นเอกสารแสดงตัวใดๆ แต่ทางนั้นรู้ชื่อผมเองด้วยวิธีอะไรสักอย่าง

ที่นี่ทำอะไรที่เหนือกว่าสามัญสำนึกจริงๆ

ตอนที่กลับมาที่ตึกเป็นครั้งที่สอง ผมก็แอบรู้สึกอย่างน่าประหลาดว่าผมอาจจะเชื่อเรื่องรับซื้ออายุขัยที่น่าสงสัยนี้ก็ได้ มีหลายเหตุผลพัวพันกันอย่างซับซ้อนที่ทำให้ผมสรุปออกมาอย่างนั้น แต่เหตุผลที่มีอิทธิพลมากที่สุดก็คือตัวพนักงานหญิงคนนั้น

อาจจะเป็นเรื่องแปลกที่รู้สึกแบบนี้กับคนที่เพิ่งได้เจอกันเป็นครั้งแรก แต่ผมรู้สึกว้า...เรื่องของผู้หญิงคนนี้เกี่ยวข้องกับอะไรก็เรื่องโกหกบนโลกนี้มีคนที่เกลียดความไม่ถูกต้องโดยไม่ได้มีเรื่องของความ

ยุติธรรม จริยธรรม หรือแม้กระทั่งผลประโยชน์ส่วนได้ส่วนเสีย
เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งผมสามารถสัมผัสความรู้สึกนั้นได้จากเธอ

แต่พอมานึกย้อนในตอนหลัง ผมถึงได้รู้ว่าเซนส์ของผมนั้น
เชื่อไม่ได้แค่ไหน

...กลับไปที่เรื่องการประเมินดีกว่า

ตอนที่ได้อินคำว่า ‘สาม’ จากปากของพนักงานหญิง ผมที่ใน
จิตใจบางส่วนยังไม่ละทิ้งความหวังก็ได้แสดงมันออกมาทางสีหน้า
ในช่วงขณะหนึ่ง ผมคิดโดยอัตโนมัติว่าราคาสามพันล้านที่ผมเคยคาดหวัง
สมัยเด็ก มันสมเหตุสมผลจริงๆ หรือนี่

พอพนักงานหญิงเห็นสีหน้าผม เธอก็ทำหน้ารู้สึกผิดและ
ใช้นิ้วชี้แก้มกำกม ไม่รู้ว่าเธอตะขิดตะขวงใจที่จะบอกผลด้วยตัวเอง
หรือเปล่า จึงหันไปทางจอคอมพิวเตอร์แล้วกดแป้นพิมพ์ด้วยความ
เร็วสูง จากนั้นก็นำกระดาษหนึ่งแผ่นที่พิมพ์เสร็จออกมาวางบน
เคาน์เตอร์

“ประเมินผลได้ตามนี้ค่ะ เอยังไงดีคะ”

ตอนแรกผมคิดว่าตัวเลขสามแสนที่เขียนอยู่ในใบประเมินคือ
มูลค่าต่อหนึ่งปี

ถ้าอายุทั้งชีวิตคือแปดสิบปีก็จะได้อยู่สิบสี่ล้าน

ยี่สิบสี่ล้าน...ผมทวนคำในหัว

ผมรู้สึกเหมือนพลังจะหลุดลอยออกจากร่าง

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ราคาน้ำมันไม่ถูกเกินไปหน่อยหรือ

มาถึงตรงนี้ผมเริ่มสงสัยร้านนี้อีกรอบ นี่อาจจะเป็นการถ่ายทำ
รายการโทรทัศน์หรืออาจจะเป็นแบบทดสอบทางจิตวิทยาก็ได้ ไมสิ
มันอาจจะเป็นแค่การกลั่นแกล้งที่น่ารังเกียจก็ได้...

แต่จะพูดแตกต่างกับตัวเองไปเท่าไรก็เปล่าประโยชน์ ถึงตอนนี้

สามัญสำนึกเป็นสิ่งเดียวที่ฉุดรั้งผมเอาไว้ ขณะที่ความรู้สึกในส่วนอื่นๆ ที่เหลือได้บอกกับผมว่า ‘ผู้หญิงคนนี้พุดถูก’ ผมมีหลักความเชื่อหนึ่งที่ว่า เมื่อเจอเหตุการณ์ที่ไม่สมเหตุสมผลแบบนี้อยู่ตรงหน้า สิ่งที่ควรเชื่อคือความรู้สึก ไม่ใช่สามัญสำนึก

ดูเหมือนว่าผมจะต้องยอมรับตัวเลขสี่สิบสี่ล้านนี้ให้ได้

แค่นี้ผมก็ต้องอาศัยความกล้าหาญมากอยู่แล้ว

แต่พนักงานหญิงกลับบอกความจริงที่โหดร้ายกว่านั้นกับผม

“ผลการประเมินราคาต่อปีคือหนึ่งหมื่นเยนซึ่งเป็นราคารับซื้อขั้นต่ำ และอายุขัยที่เหลือของคุณคือสามสิบปีกับอีกสามเดือน ดังนั้นคุณสามารถรับเงินราว ๆ สามแสนเยนจากร้านเราได้ค่ะ”

ที่ตอนนั้นผมหัวเราะออกไปไม่ใช่เพราะคิดว่าเธอพุดเล่น แต่อาจเป็นเพราะผมรู้สึกว่ามันน่าขันที่ตัวเองได้ถูกถล่มด้วยความจริงอันโหดร้ายเมื่อมองจากคนนอก

ความหมายตามตัวอักษร ผลลัพธ์ที่ผิดความคาดหมาย ได้ถูกเขียนไว้ในใบประเมิน

“แน่นอนว่านี่ไม่ใช่การประเมินราคาตามมาตรฐานสากลนะคะ เพียงแต่ว่าหากเทียบตามมาตรฐานของเราแล้ว ได้ผลออกมาเป็นตัวเลขเท่านั้นค่ะ”

พนักงานพุดเหมือนกับจะให้เหตุผลแก้ตัว

พอผมพุดว่า “อยากรู้รายละเอียดของมาตรฐานที่ว่า” เธอก็ถอนหายใจอย่างน่ารำคาญ เธออาจจะโดนถามคำถามเดียวกันนี้มาเป็นร้อยเป็นพันครั้ง

“การประเมินอย่างละเอียดเป็นหน้าที่ของคณะที่ปรึกษา ดังนั้นฉันเองก็ไม่ทราบรายละเอียดมากนัก แต่ฉันก็เคยได้ยินมาว่าราคาจะขึ้นอยู่กับว่าชีวิตนั้นตรงตามเงื่อนไข เช่น ระดับความสุข

ระดับความสำเร็จ หรือระดับคุณความดีว่ามีมากน้อยแค่ไหน...
พูดได้อีกอย่างก็คือ เราตัดสินมูลค่าจากมาตรฐานที่ไว้ในชีวิตที่เหลือ
ของคนคนนั้นเขาจะมีความสุข ได้ทำให้ผู้อื่นมีความสุข ได้ทำความฝัน
ให้เป็นจริง และได้ตอบแทนสังคมมากน้อยแค่ไหนล่ะคะ”

ความจริงไปตรงมานั้นได้กระทกผมยิ่งขึ้นไปอีก

ไม่สามารถมีความสุขได้ ไม่สามารถทำให้คนอื่นมีความสุขได้
ไม่สามารถทำความฝันให้เป็นจริงได้ ไม่สามารถตอบแทนสังคมได้
สำหรับมาตรฐานดังที่กล่าวมานั้น หากผมขาดไปสักมาตรฐานหนึ่ง
ก็เพียงพอว่า แต่เล่นบอกว่าผมจะไม่มีทั้งความสุข ไม่สามารถทำให้
คนอื่นมีความสุขได้ ไม่สามารถทำความฝันให้เป็นจริงได้ และยัง
ไม่สามารถตอบแทนสังคมได้อีก เจอแบบนี้ผมก็ไม่รู้จะหาทางออก
ให้ตัวเองได้อย่างไรแล้ว

แล้วอายุขัยที่เหลืออีกสามสิบปีมันก็สั้นเกินไปสำหรับคนอายุ
ยี่สิบ นี่ผมจะเป็นโรคร้ายหรือประสบอุบัติเหตุตั้งนั้นหรือ

“ทำไมอายุขัยของผมถึงสั้นนักล่ะ” ผมลองถามดู

“ขอประทานโทษค่ะ” พนักงานหญิงก้มหัวลงเล็กน้อย
“ข้อมูลที่ลึกลงว่านี้สามารถเปิดเผยให้กับลูกค้าที่ขายเวลา สุขภาพ
หรืออายุขัยให้กับเราแล้วเท่านั้นค่ะ”

ผมเอามือจับหัวคิ้วแล้วใช้ความคิด

“ขอคิดสักครู่นะคะ”

“เชิญตามสบายค่ะ” เธอตอบ แต่จากน้ำเสียงเหมือนต้องการ
ให้ผมรีบตัดสินใจ

สรุปว่าผมเหลืออายุขัยไว้แค่สามเดือนและขายสามสิบปี
ที่เหลือไปทั้งหมด จากประสบการณ์ชีวิตที่ทำแต่งงานพิเศษ รวมไปถึง

เหตุการณ์ที่ร้านหนังสือเก่าและร้านซีดี ผมไม่ต่อต้านการขายสิ่งของหรือเวลาของตัวเองในราคาถูกอีกแล้ว

ขณะที่พนักงานหญิงทวนรายละเอียดของหนังสือสัญญา กับผมอย่างละเอียด ผมก็ได้แต่ตอบเออออกไปโดยไม่คิดอะไร เมื่อเธอถามว่ามีคำถามหรือไม่ ผมก็ตอบไปว่าไม่มี

ผมอยากให้ทุกอย่างจบ จะได้ออกไปเร็วๆ

ทั้งจากร้านนี้และจากชีวิตนี้ด้วย

“การซื้อขายสามารถทำได้ทั้งหมดสามครั้ง” พนักงานหญิงพูด “คุณสามารถซื้อขายอายุขัย สุขภาพ และเวลาได้อีกสองครั้งค่ะ”

ผมรับซองที่มีเงินสามแสนเยนอยู่ข้างในแล้วเดินออกจากร้าน แม้ไม่รู้ว่ามันถูกดำเนินการอย่างไร แต่ผมรู้สึกได้ว่าตัวเองได้สูญเสียอายุขัยไป ผมรู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างที่เคยอัดแน่นอยู่ในตัวผมได้ถูกดึงออกไปประมาณเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ผมเคยได้ยินเรื่องไก่ที่โดนตัดหัวออกไปแล้วยังสามารถวิ่งต่อได้อย่างแข็งแรงไปอีกสักพัก ความรู้สึกของผมก็คล้ายๆอย่างนั้น เป็นสภาพที่จะเรียกว่าศพก็ได้

ร่างกายของผมที่แทบจะแน่นอนแล้วว่าต้องตายก่อนที่จะได้มีอายุยี่สิบเอ็ดปี ดูเหมือนว่าจะใจร้อนขึ้นต่างจากตอนที่คิดว่าตัวเองจะมีอายุยืนยาวถึงแปดสิบปี หนึ่งวินาทีดูมีค่ามากขึ้น ตอนที่คิดว่าจะมีชีวิตอยู่ไปจนถึงแปดสิบปีนั้น ผมมักจะมีความหลงตัวเองอย่างไม่รู้ตัวว่า ‘ยังมีเวลาอีกตั้งหกสิบปีเนอะ’ แต่พอรู้ว่าเหลือเวลาอีกแค่สามเดือน ผมก็เริ่มร้อนรนว่าน่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง

แต่วันนี้ผมอยากจะกลับไปนอนก่อน เพราะผมได้เห็นไปมาหลายที่จนเหนื่อยล้าไปหมดแล้ว

ตอนนี้ผมอยากจะนอนให้เต็มอิมและตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึก

ที่ดีเสียก่อน หลังจากนั้นก็ค่อยมาว่ากันอีกที

ข้ากลับผมเดินสวนกับผู้ขายประหลาดคนหนึ่ง ชายที่ดู
เหมือนว่าน่าจะอายุประมาณยี่สิบต้น ๆ คนนั้น เดินยิ้มหน้าบานอยู่
คนเดียวเหมือนกับกำลังสนุกกับอะไรสักอย่าง

ผมรู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างมาก

ผมแวะซื้อเบียร์สี่กระป๋องที่ร้านขายเหล้าในย่านร้านค้า
แวะซื้อไก่ย่างห้าไม้จากร้านแผงลอยที่บังเอิญเจอ จากนั้นก็เดินกิน
ดื่มไปด้วยระหว่างทางกลับบ้าน

ชีวิตเหลืออีกสามเดือน ไม่ต้องมีข้อจำกัดเรื่องการใช้เงิน
อีกแล้ว

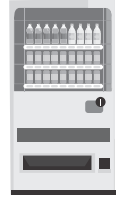
ผมเมาอย่างรวดเร็วเพราะไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์มานาน ซึ่ง
ก่อนหน้านั้นผมก็รู้สึกไม่ค่อยสบายอยู่แล้วด้วย กลับถึงห้องได้ไม่ถึง
ครึ่งชั่วโมงผมก็เลยอาเจียนออกมาหมด

ชีวิตสามเดือนสุดท้ายของผมได้เริ่มขึ้นแล้ว

เป็นจุดเริ่มต้นที่เกือบจะเรียกได้ว่าเลวร้ายที่สุด

3

ผู้เฝ้าดูที่นั่งชั้นเช่า

ลำพังอาการทางร่างกายก็รู้สึกพะอืดพะอมมากพออยู่แล้ว ข้าร้าย
คืนนี้ยังเป็นคืนที่ร้อนจนทำให้นอนหลับไม่สนิทอีกต่างหาก ผมฝัน
เห็นเหตุการณ์หนึ่งซึ่งรายละเอียดชัดเจนมาก

หลังจากรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาผมก็ครุ่นคิดเกี่ยวกับความฝันนั้น
อยู่บนที่นอน มันไม่ใช่ความฝันที่ไม่ดี แต่เป็นความฝันที่มีความสุข
เสียด้วยซ้ำ ถึงกระนั้นก็ไม่มื่ออะไรจะโหดร้ายเท่าความฝันที่มีความสุข
อีกแล้ว

ในฝันนั้นผมเป็นนักเรียน ม.ปลาย เหตุการณ์เกิดขึ้นในสวน
สาธารณะ สวนนั้นไม่ใช่สวนที่ผมรู้จัก แต่คนที่อยู่ตรงนั้นคือเพื่อน
ร่วมชั้นของผมสมัยประถม ดูเหมือนกำลังมีงานเลี้ยงรุ่นเกิดขึ้น
ในฝันนั้น

ทุกคนถือดอกไม้ไฟในมือและดูท่าจะสนุกสนาน คิวไฟ
ถูกแสงของดอกไม้ไฟส่องเป็นสีแดง ตัวผมกำลังยืนอยู่ที่ด้านนอกสวน
และมองดูพวกเขา

ชีวิต ม.ปลายเป็นอย่างไรบ้าง ฮิเมโนะที่มายืนอยู่ข้าง ๆ ผม
ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ได้ถามขึ้น

ผมพยายามชำเลืองมองเธอ ทว่าใบหน้านั้นพร่ามัว เพราะ
ผมไม่รู้จักเธอหลังจากที่อายุสิบขวบเลยจึงอาจจะจินตนาการภาพ

ของเธอไม่ออก

แต่ในความฝันนั้นผมรู้สึกจากใจเลยว่าใบหน้าของฮิเมโนะนั้น
สวยงามมาก ผมรู้สึกภูมิใจที่ได้รู้จักกับเธอมาตั้งแต่เด็ก

ไม่ได้สนุกหรือ ผมตอบเธอไปตามตรง แต่ก็ไม่ได้เลวร้าย
จนถึงที่สุด

ฉันเองก็ประมาณนั้นละมั้ง ฮิเมโนะพยักหน้า

ผมแอบดีใจที่เธอก็มีชีวิตวัยรุ่นที่ห่อเหี่ยวเหมือนกับตัวเอง

มาถึงตอนนี้แล้วถึงคิดนะ เธอกล่าว

ว่าตอนนั้นน่าจะเป็นเวลาที่สนุกของพวกเขา

หมายถึงตอนไหนหรือ ผมถามกลับ

ฮิเมโนะไม่ตอบคำถามแต่ย่อตัวนั่งลงยอๆ เธอแหงน
มองหน้าผมแล้วพูด คุณโนกิยังขำไม่ออกหรือ

กินะ ผมตอบพลางจ้องมองสีหน้าเธอเพื่อเช็กปฏิกิริยา

อย่างนั้นหรือ เธอเผยรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความเวทนา
แต่ฉันเองก็เหมือนกันนั่นแหละ

จากนั้นเธอก็พูดเสริมด้วยใบหน้าที่เก็บอาการ

ดีแล้ว...ที่ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี

อา...เป็นไปด้วยดี ผมเห็นด้วย

นั่นคือความฝันของผม

ไม่ใช่ความฝันที่จะฝันเห็นตอนอายุสี่สิบ มันช่างเป็นความฝัน
แบบเด็กๆ เสียเหลือเกิน ผมขยะแหยงตัวเอง ทว่าในขณะที่เดียวกัน
ผมก็พยายามจดจำความฝันนั้นอย่างเอาจริงเอาจังด้วย เพราะผม
คิดว่าน่าเสียดายหากจะลืมมันไป

ตอนอายุสิบขวบผมไม่ได้ชอบฮิเมโนะมากนัก ความชอบ
ที่ผมมีต่อเธอมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ปัญหาคือผมไม่สามารถมี ‘ความชอบเพียงเล็กน้อย’ แบบนั้น
ให้กับใครที่เจอในภายหลังได้อีกเลย

บางทีความรู้สึกชอบเพียงเล็กน้อยนั้น อาจจะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่
ที่สุดในชีวิตของผมเลยก็ได้ แต่กว่าจะรู้ตัวก็เป็นเวลานานมาก
หลังจากที่เธอไม่อยู่แล้ว

หลังบันทึกความจำเรื่องความผันเกี่ยวกับฮิเมโนะลงในสมอง
อย่างละเอียดถี่ถ้วน ผมก็คิดเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานต่อไป
บนที่นอน ที่ตึกเก่าแห่งนั้นผมได้ขายอายุขัยไปจนเหลือชีวิตอยู่
อีกแค่สามเดือน

ผมเชื่อว่านั่นไม่ใช่ฝันกลางวัน เหตุการณ์นั้นเป็นความจริง
อย่างแน่นอน

และผมก็ไม่เสียใจที่ได้ขายอายุขัยไปจนเกือบหมดเพราะ
เหตุการณ์พาไปด้วย ทั้งยังไม่รู้สึกด้วยว่าเพิ่งจะมาเห็นคุณค่าของ
มันหลังจากที่ได้เสียมันไปแล้ว ผมรู้สึกโล่งเหมือนได้ปลดปล่อยอะไร
ออกไปมากกว่า

ที่ผ่านมามสิ่งทีเห็นยวรั้งผมไว้กับการมีชีวิตอยู่คือความหวังดี
ที่ว่า ‘บางทีอาจจะมီးอะไรดี ๆ เกิดขึ้นในสักวัน’ แม้ว่ามันจะเป็น
ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ แค่นั้นก็ยากที่ผมจะทิ้งมันไปได้ ไม่ว่าจะ
คนที่ไร้ค่าเพียงใด ก็ไม่มีหลักประกันว่าจะไม่สามารถเจอโชคดีที่จะ
ลบเรื่องโชคร้ายที่เคยเจอมาทั้งหมดให้หายไป

มันเป็นทั้งตัวช่วยและก็เป็นกับดักในเวลาเดียวกัน ดังนั้นที่
ครั้งนี้มีคนบอกกับผมอย่างชัดเจนว่า “ชีวิตของเธอต่อจากนี้จะไม่
มีอะไรที่ดีเกิดขึ้น” หากมองในมุมหนึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าขอบคุณ

เท่านี้ผมก็ตายตาหลับแล้ว

ในเมื่อเรื่องมันเป็นไปอย่างนี้แล้ว อย่างน้อยในเวลาที่เหลืออีกสามเดือน ผมก็อยากที่จะสนุกกับมัน ผมอยากจะใช้ชีวิตที่เหลือในแบบที่ว่า สุดท้ายแล้วจะสามารถพูดออกมาได้ว่า “แม้ที่ผ่านมาจะเป็นชีวิตที่มีดมน แต่ตลอดเวลาสามเดือนหลังจากที่เริ่มเตรียมตัวตาย ก็นับได้ว่ามีความสุขพอประมาณ”

ผมตัดสินใจว่าก่อนอื่นจะไปที่ร้านหนังสือเพื่ออ่านนิตยสาร และคิดว่าจะทำอะไรดีต่อจากนี้—ทันใดนั้นเสียงกระดิ่งก็ดังขึ้น

ไม่มีกำหนดการว่าจะมีใครมาหาผม ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ไม่มีเรื่องอย่างนั้นสักครั้ง และดูเหมือนว่าอีกสามเดือนต่อไปก็คงจะไม่มีเช่นกัน เรียกผิดห้อง หรือว่าจะมากับเงิน หรือจะมาชวนสมัครอะไรสักอย่าง...เอาเถอะ ถึงอย่างไรก็ไม่น่าจะใช่เรื่องดี

กระดิ่งดังขึ้นอีกครั้ง พอลุกจากที่นอนและยืนขึ้นได้ผมก็รู้สึกคลื่นไส้อย่างรุนแรงเหมือนอาการที่เป็นเมื่อคืน ผมยังเมาค้างอยู่ แต่ก็พยายามอดทนเดินไปเปิดประตูห้อง ก่อนจะได้เจอกับผู้หญิงที่ไม่รู้จักคนหนึ่ง ซึ่งข้างๆ ตัวเธอมีกระเป๋าเดินทางที่ดูแล้วน่าจะเป็นของเธอวางอยู่

“...ใครครับ” ผมถาม

เธอทำหน้าที่น้อยหน่า ยีบแวนตาจากกระเป๋ามาสวม จากนั้นก็มองมาที่ผมราวกับจะพูดว่ารู้แล้วใช่ไหมว่าใคร

ผมหนีออกในที่สุด

“คนที่ประเมินอายุขัยของผมเมื่อวาน...”

“ใช่ค่ะ” เธอกล่าว

เพราะภาพในชุดสูทนั้นโดดเด่นติดตา พอสวมชุดปกติเธอเลยดูเป็นคนละคน

เธอสวมเสื้อยืดผ้าฝ้ายและกระโปรงผ้ายีนแบบบางสีฟ้าหม่น

ผมยาวประจำของเธอเป็นลอนแบบม้วนเข้าข้างในเล็กน้อย ซึ่งเมื่อวานนี้ผมดูไม่ออกเพราะเธอมัดผมไว้ข้างหลัง นัยน์ตาที่มองผ่านแว่นที่เธอหยิบขึ้นมาสวมเมื่อครู่ จะดูว่าเขินชาหรือจะดูว่ามีความเศร้าแฝงอยู่ก็ได้ เมื่อเลื่อนสายตาไปที่ขาเรียวเล็กซึ่งโผล่ออกมาจากกระโปรง ก็เห็นว่า มีพลาสติกปิดแผลขนาดใหญ่ติดอยู่บนเข่าด้านขวาของเธอ เห็นสภาพรอยแผลได้จากบนพลาสติก น่าจะเป็นแผลที่ลึกลงคอ

ตอนเจอกันครั้งแรกผมไม่สามารถระบุอายุของเธอได้ คิดได้แค่ว่า น่าจะประมาณสิบแปดถึงยี่สิบสี่ปี แต่พอได้เห็นเธอในวันนี้แล้วก็พอจะดูออก เธอน่าจะอายุพอกๆ กับผม คงสักสิบเก้าหรือยี่สิบ

แต่ว่าทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่

เหตุผลแรกที่ผุดขึ้นในความคิดของผมคือ มาเพื่อแจ้งว่าผลการประเมินเมื่อวานนี้ผิดพลาด จริงๆ แล้วพิมพ์เลขศูนย์ตกไปหรือเกิดความผิดพลาดที่เอาผลการประเมินของคนอื่นมาแจ้ง ผมไม่สามารถละความคาดหวังที่ว่าเธออาจจะมาเพื่อขอโทษเรื่องดังกล่าว เธอถอดแว่นอีกครั้งและเก็บลังกล่องอย่างประณีต จากนั้นก็มองผมด้วยสายตาที่ไร้ความรู้สึก

“ฉันชื่อมียางิ จะเป็นผู้เฝ้าดูคุณตั้งแต่วันนี้ค่ะ”

พูดจบ ผู้หญิงที่แนะนำตัวเองว่าชื่อมียางิก็โค้งเบาๆ ให้ผมผู้เฝ้าดู! ลืมไปเสียสนิทเลยว่าเมื่อวานที่คุยมีเรื่องแบบนั้นด้วย ผมนึกถึงบทสนทนาที่ได้คุยกับมียางิก่อนผมจะกลั้นอาการคลิ้นไส้ไม่ไหวอีกต่อไป จึงรีบฉวยไปเข้าห้องน้ำและอาเจียนออกมา

หลังอาเจียนเอาสิ่งที่อยู่ในกระเพาะอาหารออกไปจนหมดและออกมาจากห้องน้ำ ก็เจอมียางิยืนตระหง่านอยู่หน้าประตู แม้ว่าจะทำไปเพราะงาน แต่ก็ช่างเป็นผู้หญิงที่ไม่มีมีความเกรงใจ

เอาเสียเลย ผมดันให้เธอหลบไปแล้วเดินไปที่อ่างล้างมือเพื่อล้างหน้า และบ้วนปาก หลังจากนั้นจึงใช้แก้วตม่น้ำอีกใหญ่ก่อนจะกลับลงไปนอนบนที่นอนอีกครั้ง ผมรู้สึกปวดหัวมาก อากาศที่ร้อนชื้นนั้นยิ่งทำให้อาการของผมหนักข้อมากขึ้น

“ตามที่ได้อธิบายไปแล้วเมื่อวานนะคะ”

มียางซึ่งมายืนอยู่ข้างหมอนของผมตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ได้พูดขึ้น

“เนื่องจากอายุขัยของคุณเหลืออีกไม่ถึงปีแล้ว นับจากวันนี้จึงต้องมีการเฝ้าดูแบบตลอดเวลา ดั่งนั้น...”

“เรื่องนั้นเอาไว้ทีหลังได้มั๊ย” ผมพูดแสดงอาการรำคาญออกมาอย่างชัดเจน “ก็อย่างที่เห็นนะ ตอนนี่ว่างกายฉันกำลังแย่อยู่ล่ะ”

“เข้าใจแล้วค่ะ จะรอนะคะ”

พูดจบมียางก็หยิบกระเป๋าดูทางเดินไปที่มุมห้องแล้วนั่งชันเข่าเอาหลังชนผนังห้อง

หลังจากนั้นเธอก็เอาแต่จ้องมองผม

ดูเหมือนว่าระหว่างที่ผมอยู่ในห้อง เธอจะคอยเฝ้าดูอยู่ตรงนั้นตลอด

“คิดซะว่าไม่มีฉันอยู่ที่นี้ก็ได้นะคะ” มียางพูดจากมุมห้อง “เชิญใช้ชีวิตตามปกติได้เลยคะ ไม่ต้องใส่ใจฉันหรอก”

แม้จะพูดอย่างนั้น ทว่าความจริงก็คือผมยังถูกผู้หญิงที่อายุห่างกันไม่ถึงสองปีเฝ้าดูอยู่ดี ผมรู้สึกพะวงและแอบมองไปทางมียาง เธอกำลังเขียนอะไรบางอย่างลงสมุด อาจจะกำลังบันทึกการเฝ้าดูอยู่ก็เป็นได้

ผมรู้สึกอึดอัดที่ถูกเฝ้าดูอยู่ฝ่ายเดียว ร่างกายของผมครึ่งหนึ่งที่โดนเธอจ้องมองอยู่ เหมือนจะกำลังมอดไหม้ด้วยสายตาคู่ นั้น

เมื่อวานผมได้ฟังคำอธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับผู้เฝ้าดูตามข้อมูลที่มีวางเอาไว้ให้ฟัง คนส่วนใหญ่ที่ได้ขายอายุขัยไปแล้ว หากปล่อยไปอย่างนั้นจนเข้าช่วงที่อายุขัยเหลือไม่ถึงหนึ่งปีก็จะเกิดภาวะสิ้นหวังและก่อเรื่องที่เป็นปัญหาขึ้น เธอไม่ได้บอกว่าเรื่องที่เป็นปัญหาที่ว่านั้นได้แก่เรื่องอะไรบ้าง แต่ผมก็พอจะเดาได้

ที่คนเรารักษากฎศกติกาก็เพราะว่าความน่าเชื่อถือเป็นกุญแจสำคัญในการมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่หากรู้ว่าชีวิตจะจบลงอย่างแน่นอนในไม่ช้ามันก็จะไม่เป็นไปตามกฎนั้น เพราะความน่าเชื่อถือไม่สามารถเอาไปใช้ในโลกลงหน้าได้

และระบบที่จะป้องกันไม่ให้คนที่ขายอายุขัยเกิดภาวะผิดหวัง และไปทำร้ายคนอื่นก็คือ ระบบที่ต้องมีผู้เฝ้าดูนั่นเอง คนที่อายุขัยเหลือไม่ถึงหนึ่งปีจะมีผู้เฝ้าดูตามประกบ หากพบว่ามีส่วนผิดที่ ไม่เหมาะสม ผู้เฝ้าดูก็จะรีบรายงานไปที่ศูนย์กลาง แล้วอายุขัยของคนคนนั้นก็จะถูกตัดจบลงในทันทีไม่ว่าอายุขัยจะยังเหลืออยู่อีกกี่ปีก็ตาม กล่าวคือผู้หญิงที่นั่งชั้นเข้าอยู่ตรงมุมห้องคนนั้น สามารถปลิดชีวิตของผมได้ด้วยการโทรศัพท์แค่ครั้งเดียว

ที่ว่า——ที่ทางร้านใช้วิธีนี้ เพียงเพราะมันเคยมีผลที่มีนัยสำคัญทางสถิติ——ว่ากันว่าก่อนจะตายอีกไม่กี่วัน คนเราจะไม่มีความคิดที่จะไปทำเรื่องไม่ดีต่อคนอื่นอีกแล้ว ดังนั้นเมื่ออายุขัยเหลืออีกสามวันผู้เฝ้าดูก็จะกลับไป

ผมจะได้อยู่คนเดียวแค่ในสามวันสุดท้ายเท่านั้น

ผมกลับไปตั้งแต่นั้นเมื่อไรไม่รู้ พอตื่นขึ้นมาอาการปวดหัวและคลื่นไส้ก็ได้หายไปแล้ว เข็มนาฬิกาชี้บอกเวลาเกือบหนึ่งทุ่ม เรียกได้ว่า เป็นการใช้เวลาในวันแรกของสามเดือนอันมีค่าอย่างเลวร้ายที่สุด

มียางยังคงนั่งอยู่ที่มุมห้องเหมือนเดิม

ผมพยายามทำกิจกรรมตามปกติโดยไม่ใส่ใจว่ามีเธออยู่ ผมล้างหน้าด้วยน้ำเย็นและถอดชุดอยู่บ้านออก เปลี่ยนเป็นกางเกงยีนส์ตึกและเสื้อยืดขายหลุดลุ่ย จากนั้นจึงออกไปข้างนอกเพื่อซื้อข้าวเย็น

มียางผู้เฝ้าดูเดินตามหลังผมโดยทิ้งระยะห่างประมาณห้าก้าว ระหว่างที่เดิน ตาของผมพว้าไปชั่วขณะเพราะแสงอาทิตย์จากทางทิศตะวันตก สีของพระอาทิตย์ตกดินในวันนี้เป็นสีเหลือง ผมได้ยินเสียงร้องของจ๊กจั่นฮิกุราซิดังมาจากทางป่าที่อยู่ไกลออกไป รถไฟแบบขบวนเดียวกำลังวิ่งอย่างเหนียวอ่นบนรางที่อยู่ถัดจากทางเดิน

ผมเดินมาถึงร้านอาหารที่ชายและเลิร์ฟโดยเครื่องจำหน่ายอัตโนมัติบนถนนทางหลวงสายเก่า ตัวร้านเป็นอาคารหน้ากว้าง ต้นไม้ที่อยู่หลังร้านแผ่ขยายกิ่งก้านจนปกคลุมหลังคา สถาปสีโดยรวมของตัวอาคารดูซีดจาง ไม่ว่าจะป็นผนังด้านนอก หลังคา หรือแม้แต่ป้ายร้าน ให้มองหาจุดที่สีไม่ซีดจางยังยากเสียกว่า ในร้านมีตู้จำหน่ายอัตโนมัติประมาณสิบเครื่องวางเรียงกันเป็นแถวยาว ด้านหน้ามีโต๊ะยาวที่มีพริกป่นและที่เขี่ยบุหรี่วางอยู่สองตัว เสียงดนตรีบีจีเอ็ม⁷ ของตู้เกมเก่าอายุมากกว่าสิบปีซึ่งตั้งอยู่มุมห้อง ทำให้บรรยากาศของร้านที่ดูเจียบเหงาสดชื่นขึ้นมาเล็กน้อย

ผมหยอดเงินสามร้อยเยนลงในตู้ขายอาหารชนิดเส้นและสูบบุหรี่รองจนกว่าจะปรุงเสร็จ มียางนั่งลงบนเก้าอี้กลมและมองดูหลอดไฟดวงเดียวที่ติดๆดับๆ ระหว่างเฝ้าดูผม เด็กสาวคนนี้จะกินอาหารอย่างไรกันนะ คงไม่ถึงขนาดที่จะไม่กินหรือดื่มอะไรเลย

• ❖ • • ❖ • •

⁷ BGM ตัวย่อของ Background Music

แต่เธอก็มีความลึกซึ้งที่ทำให้เชื่อได้หากจะว่าอย่างนั้น จะว่าเธอ ดูเหมือนเครื่องจักรก็ไม่เชิง แต่ก็ช่างไม่มีความเป็นมนุษย์เอาเสียเลย

หลังกินแทมปุระโซบะที่มีรสชาติแบบอาหารราคาถูกซึ่งมีดีตรงความร้อนแค่เพียงอย่างเดียว ผมก็ซื้อกาแฟจากตู้ขายเครื่องดื่มมาดื่ม กาแฟรสหวานจัดชิมช่านไปทั่วร่างกายที่กระหายน้ำของผม

ที่ผมอุตส่าห์มากินอาหารห่วย ๆ จากตู้ขายอัตโนมัติทั้งที่เหลืออายุขัยอีกไม่ถึงสามเดือนเป็นเพราะว่าผมรู้จักร้านนี้แค่ร้านเดียว ตัวเลือกที่ว่าออกไปกินอาหารในร้านหรือที่อยู่ไกล ๆ ไม่ได้อยู่ในความคิดของผมเมื่อครู่นี้เลย การใช้ชีวิตแบบคนจนตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทำให้ผมสูญเสียความสามารถในการใช้ความคิดไปจนเกือบหมด

เมื่อกินเสร็จผมก็กลับห้องและหยิบปากกาขึ้นมาเขียนแนวทางที่จะทำต่อจากนี้ลงในสมุดบันทึกเป็นข้อ ๆ ช่วงแรกการคิดเรื่องที่ไม่อยากทำง่ายกว่าการคิดเรื่องที่ยากทำ แต่ไป ๆ มา ๆ กลับมีเรื่องที่ยากทำก่อนตายผุดขึ้นมาในหัวของผมซะอย่างนั้น

สิ่งที่ยากทำก่อนตาย

- ไม่ไปมหาวิทยาลัย
- ไม่ทำงาน
- ไม่ฝืนแรงปรารถนาของตัวเอง
- กินของอร่อย
- ดูแลสิ่งที่สวยงาม
- เขียนจดหมายลาตาย
- เจอและพูดคุยกับนารุเสะ

• เจอฮิเมโนะและสารภาพความในใจ

“เรื่องนั้น คิดว่าอย่าทำดีกว่านะคะ”

พอหันไปดู มิยาจึที่ควรจะนั่งอยู่มุมห้องกลับมายืนอยู่ข้างหลังและแอบมองสิ่งที่อยู่ในมือผมตั้งแต่เมื่อไรแล้วก็ไม่รู้

สิ่งที่เธอซึ่คือบรรทัดที่เขียนว่า “เจอฮิเมโนะและสารภาพความในใจ”

“ผู้เฝ้าดูมีหน้าที่ต้องคอยแอบดูและออกความเห็นเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ” ผมถาม

มิยาจึไม่ตอบคำถามนั้น

แทนคำตอบ เธอบอกผมว่า

“คุณฮิเมโนะคนนั้น มีอะไรเกิดขึ้นหลายอย่างจนทำให้เธอต้องคลอดลูกตอนอายุสิบเจ็ดปี เธอออกจากโรงเรียนและแต่งงานตอนอายุสิบแปด แต่ก็หย่าหลังจากนั้นได้แค่หนึ่งปี และตอนนี้ไวย์ยี่สิบ เธอก็กำลังเลี้ยงลูกอยู่ที่บ้านของพ่อแม่ค่ะ อีกสองปีข้างหน้า เธอจะฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดจากที่สูงและทิ้งจดหมายลาตายที่น่าเศร้าเอาไว้...ถึงไปเจอตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกค่ะ และอีกอย่าง คุณฮิเมโนะก็แทบจะจำคุณไม่ได้ รวมถึงสัญญาที่พวกคุณได้แลกเปลี่ยนกันตอนอายุสิบขวบนั้นด้วย”

ผมถึงกับพูดไม่ออก

ผมรู้สึกเหมือนอากาศในปอดเบาบางลงชั่วขณะ

“...รู้เรื่องของฉันดีขนาดนั้นเลยหรือ”

ในที่สุดผมก็หายใจออกมาได้และถามคำถามออกไป โดยพยายามปกปิดอาการไม่สงบของจิตใจเอาไว้

“ถ้าพูดได้ขนาดนี้ละก็ เธอคงจะรู้เรื่องที่จะเกิดในอนาคต

ต่อจากนี้ทั้งหมดสินะ”

มียางกะพริบตาสองสามครั้งและส่ายหัว

“สิ่งที่ฉันรู้คือ ‘เรื่องที่เคยอาจจะเกิดขึ้น’ กับชีวิตของคุณคูลีโนกิ และคนรอบข้างเท่านั้น แต่สำหรับตอนนี้มันก็เป็นข้อมูลที่ไม่มี ความหมายแล้ว เพราะการขายอายุขัยทำให้อนาคตของคุณเปลี่ยนไป เป็นอย่างมาก นอกจากนี้ในบรรดา ‘เรื่องที่เคยอาจจะเกิดขึ้น’ ทั้งหมด ฉันก็รู้เฉพาะเรื่องที่สำคัญเป็นพิเศษเท่านั้นล่ะ”

มียางแอบมองสมุดบันทึกต่อพลางยกมือขวาขึ้นมาเอาผม ทัดหูอย่างช้า ๆ

“สำหรับคุณแล้ว ดูเหมือนคุณฮิเมโนะจะเป็นคนที่สำคัญ มากเลยนะคะ ใน ‘เรื่องย่อ’ ของชีวิตคุณคูลีโนกิ มีแต่เรื่องของ คุณ ฮิเมโนะเขียนเอาไว้”

“นั่นมันก็แค่ตอนที่เปรียบเทียบกับเรื่องอื่น” ผมปฏิเสธ “เพราะสำหรับฉัน...เรื่องอื่นๆ ไม่มีความสำคัญเลยเท่านั้นแหละ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้นะ” มียางพูด “อย่างไรก็ตาม สิ่งที่คุณบอกได้ก็คือการไปเจอคุณฮิเมโนะในตอนนี้เป็นเรื่อง ที่ เสียเวลา มันจะทำให้ความทรงจำดีๆ เสียไปเปล่าๆ นะคะ”

“ขอบใจนะที่เป็นห่วง แต่มันก็ได้เสียไปเรียบร้อยแล้วล่ะ”

“แต่ก็ช่วยประหยัดเวลาให้คุณได้ใช่ไหมล่ะคะ”

“ก็อาจจะใช่ ว่าแต่เธอบอกเรื่องอนาคตให้คนรู้ง่ายๆ อย่างนี้ ได้เลยหรือ”

มียางเอียงคอ “ขอถามกลับนะคะ แล้วทำไมถึงคิดว่า บอกไม่ได้ล่ะคะ”

พอถูกถามอย่างนั้นผมก็นึกอะไรไม่ออก ต่อให้ผมใช้ข้อมูล เกี่ยวกับอนาคตที่ได้มาเอาไปทำเรื่องที่ไม่ดี มียางก็แค่แจ้งไปที่

ศูนย์กลาง แล้วอายุขัยของผมนี่ก็จะถูกตัดขาดลง

“พวกเราแค่หวังอยากจะทำให้คุณได้ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบสุขค่ะ” มียางิพูด “เราก็คงจะคอยพูดเสริมหรือกล่าวเตือนบ้างโดยอ้างอิงตามพื้นฐานของอนาคตของคุณ”

ผมเกาหัว อยากจะตอบโต้อะไรสักอย่างใส่เด็กสาวคนนี้

“เธออาจจะกำลังรู้สึกว่าการที่ทำการช่วยปกป้องฉันไม่ให้ต้องเจอกับความเสียใจและผิดหวัง แต่การกระทำนั้นก็เรียกได้ว่าเป็นการยึดเอา ‘ความอิสระที่จะเสียใจและผิดหวัง’ ไปจากฉันได้เหมือนกันไม่ใช่หรือ...อย่างเช่น สมมติว่าถ้าฉันอยากจะฟังเรื่องจริงนั้นจากปากของฮีเมโนะเองโดยตรงและพร้อมที่จะรับความเสียใจ ไม่ใช่ต้องมาฟังแบบอ้อมๆ จากเธอ สิ่งที่คุณทำก็ถือเป็นการยุ่งไม่เข้าเรื่องนะ”

มียางิถอนหายใจอย่างรำคาญ

“อย่างนั้นหรือคะ ฉันคิดว่าตัวเองทำไปด้วยความหวังดีแท้ๆ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันก็อาจจะพูดแบบไม่คิดมากไปหน่อย ต้องขอโทษด้วยค่ะ”

พูดแล้วเธอก็ก้มหัวเป็นการขอโทษอย่างง่ายดาย

“แต่...ขอบอกไว้อย่างหนึ่งนะคะ สิ่งที่กำลังจะเกิดต่อจากนี้ คุณไม่ควรคาดหวังว่ามันจะมีความสุขด้วยเหตุผลหรือความสมเหตุสมผล คุณได้ขอยาอายุขัยไปแล้ว มันก็หมายความว่าที่คุณได้กระโจนเข้ามาอยู่ในโลกไร้เหตุผลที่ไม่มีทฤษฎีใดๆ ทั้งสิ้นแห่งนี้ด้วยตัวเอง ดังนั้นถึงคุณจะยินกรานเรื่องอิสรภาพหรือสิทธิต่างๆ ไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะคุณเป็นคนเลือกที่จะเข้ามาเองค่ะ”

พูดแล้วมียางิก็กลับไปนั่งชันเข่าที่มุมห้องอีกครั้ง

“แต่อย่างน้อยครั้งนี้จะถือว่าฉันให้ความเคารพในเรื่อง

‘ความอิสระที่จะเสียใจและผิดหวัง’ ที่คุณว่ามา ก็เลยจะไม่ขอออกความเห็นอะไรเกี่ยวกับหัวข้ออื่นๆ ที่คุณเขียนไว้ในรายการนั้นอีกขอเพียงไม่เป็นการรบกวนหรือทำให้คนอื่นเดือดร้อน เชิญคุณทำสิ่งที่อยากทำเถอะค่ะ ฉันจะไม่ห้าม”

ไม่ต้องบอกก็ทำอยู่แล้วละ ผมคิด

ใช่ว่าผมจะไม่เห็นสีหน้าที่เย็นชาหรือโศกเศร้าของมียาจิในตอนนี้ เพียงแต่ผมไม่ได้คิดให้ลึกซึ่งว่าสีหน้านั้นกำลังบ่งบอกความหมายอะไรบางอย่าง

SAMPLE